BETHEA CREESE

Domniţa din Cipru

Traducerea şi adaptarea în limba română de MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Era ora trei dimineaţa. Încă o jumătate de oră şi… sosea clipa întâlnirii.

Kate stătea pe scaunul din faţă al taxiului, privind emoţionată spre luminile sclipitoare ale aeroportului, nerăbdătoare să vadă aterizând aeronava care-l aducea înapoi în Cipru pe Richard.

Richard cel frumos! Venise şi plecase în primăvară, când cyclamenele îşi legănau bobocii şi anemonele îşi răspândeau curcubeul de culori peste câmpiile şi colinele Ciprului. Pe tot parcursul lunilor aride ale verii arzătoare, Kate aşteptase o scrisoare pe care n-o primise. Dar Richard îi promisese că avea să se întoarcă.

„Voi aranja cu şefii ăia mari să mă lase să preiau funcţia de reprezentare a lui Alec, care se încheie la sfârşitul lui august”, îi spusese el. „S-ar putea să stăm împreună timp de şase săptămâni”.

Şefii cei mari la care se referise Richard erau directorii unei mari agenţii de voiaj din Londra. Până în această primă zi a lunii septembrie, reprezentantul în Cipru al firmei fusese Alec, ocupându-se de sezoniştii care-şi rezervaseră locurile de la Londra.

Acum, Alec îşi făcuse bagajele – la propriu. Valizele lui erau în portbagaj, iar el stătea pe bancheta din spate a taxiului, bucuros că se întorcea acasă, în Anglia, unde îl aşteptau atât o avansare, cât şi logodnica lui, cu care spera să se căsătorească în curând.

Iar Richard venea ca să-i ia locul ca reprezentant.

Era neobişnuit ca funcţia să-i revină unui bărbat –

alte agenţii foloseau reprezentante. La fel de neobişnuit era şi faptul că firma din Londra îi permisese lui Alec să plece înainte de sfârşitul sezonului, dar Kate era sigură că directorii nu ezitaseră, având la dispoziţie un om ca Richard.

Fermecătorul Richard. Kate nu se îndoia că vizitatoarele erau cucerite imediat. Richard era înalt şi lat în umeri, cu un păr roşcat şi bogat ca o coamă de leu, cu ochi albaştri şi expresivi, în care se citise un dor neexprimat când sugerase că pentru ea avea să se întoarcă şi să preia un post inferior celui în care lucra de obicei. Cu ocazia vizitei trecute, Richard venise pentru a finaliza nişte aranjamente turistice organizate în cooperare cu o firmă locală de voiaj din Cipru.

Kate era angajată la acea firmă locală ca dactilografă începătoare, iar dactilografele au ocazia să vadă corespondenţa. Cu zece zile în urmă, primise scrisoarea de la Londra care conţinea detaliile despre întoarcerea lui Richard.

Domnul Richard Carter va ateriza pe aeroportul din Nicosia la orele 03: *45. Vă rugăm să-i aranjaţi transportul la Hotelul Afrodita*.

„Transportul” însemna taxiul condus de Spyridon, care n-ar fi acceptat rugămintea lui Kate de a-l însoţi dacă nu voia să-şi strângă relaţiile cu Richard, pentru că de-acolo puteau ieşi bani. Kate îl cunoştea bine pe Spyridon, căci locuia în casa mamei acestuia. Ştia că Spyridon îşi dorea cel mai mult bani, preferabil câştigaţi cât mai uşor. Spyridon voia să-şi cumpere un taxi proprietate personală – sau, de ce nu, o întreagă flotă de taxiuri, toate asemenea acestui luxos Mercedes pe care-l conducea numai ca şofer angajat.

Spyridon era singurul care aflase că era ceva între Kate şi Richard. Întâlnirile lor rămăseseră secrete până când Spyridon îi descoperise întâmplător admirând apusul

soarelui, pe o plajă stâncoasă nefrecventată de vizitatori. Cu acea ocazie, Spyridon smulsese de la Richard informaţia că exista posibilitatea ca, prin intermediul tatălui ei, Kate să moştenească bani frumoşi din Anglia.

Kate era pe jumătate englezoaică, pe jumătate cipriotă. Tatăl ei fusese englez şi lucrase la Nicosia, într-un concern care importa încălţăminte englezească în Cipru. Mama ei fusese grecoaică cipriotă şi amândoi îşi pierduseră viaţa în tulburările din anii cincizeci, când Kate era mică.

Nu şi-l amintea pe tatăl său, iar despre mama ei mai păstra doar o amintire vagă. Purta acelaşi nume cu ea, Katerina. Kate preferase să-l scurteze, într-o formă mai potrivită cu numele ei englezesc de familie: Kate Harris. Putea exista vreun nume mai tipic englezesc? Kate era mândră de strămoşii ei englezi.

Spyridon opri taxiul în locul stabilit. Kate coborî, urmată de Alec şi, mai încet, de Spyridon, care scoase valizele lui Alec din portbagaj şi-şi primi bacşişul. Spyridon îi propuse lui Kate să se întoarcă în taxi şi să tragă un pui de somn, cum intenţiona să facă şi el, până la aterizarea avionului. Kate refuză categoric. Spyridon îi aminti că nu avea ce să caute acolo şi că nici n-ar fi adus-o, dacă nu primea în ultimul moment un mesaj care anunţa că domnul Hamel se întorcea după o scurtă şedere la Londra, cu acelaşi avion cu care venea şi Richard Carter.

Domnul Hamel locuia în Cipru de câteva luni şi era un om bogat şi important, atât de important încât domnul Leontinos însuşi ar fi venit să-l întâmpine, dacă ar fi aflat la timp. Domnul Leontinos era directorul plin al agenţiei de voiaj din Cipru şi nu i-ar fi aprobat lui Kate să facă un drum în interes personal cu un taxi folosit de un client de-al lor. Aşa ceva contravenea regulamentelor firmei.

Kate şi Spyridon conversau în greceşte. Alec interveni în engleză, deşi şi el vorbea fluent limba greacă.

— Am s-o iau pe Kate cu mine, propuse el. Îmi predau bagajele, apoi o conduc la Sosiri. Mai am o oră de aşteptat şi aş vrea să vorbesc ceva cu Richard.

— Să fii cuminte, îi spuse Spyridon lui Kate pe un ton aspru, dar zâmbind totuşi; când zâmbea, Spyridon arăta mai tânăr cu cel puţin cinci ani din cei douăzeci şi cinci pe care-i avea, şi părea să aibă o dispoziţie complet nevinovată.

— Spyridon e fratele tău? se interesă Alec, în timp ce aşteptau la ghişeul de bagaje.

— Nu, în niciun caz, răspunse Kate pe un ton hotărât.

Se simţea că pe Kate o frământa ceva… Alec se întrebă dacă între ea şi Richard existase vreo relaţie sentimentală, în timpul vizitei anterioare a acestuia.

Richard Carter! în sinea lui, Alec fluieră – apoi îi propuse lui Kate să se plimbe câteva minute, constatând cât de mult se asemăna cu un cal nărăvaş care trebuia să fie calmat.

Până atunci, Alec abia dacă o băgase în seamă pe Kate, considerând-o doar una dintre localnicele drăguţe care lucrau la agenţia de voiaj. Privind-o acum, îşi dădea seama că era mai mult decât drăguţă. Kate era o frumuseţe. Avea trăsături neobişnuite, cu pometii obrajilor şi conturul maxilarului armonios modelate, nasul şi bărbia perfecte, gura plină, cu buze gingaşe. Ochii îi erau adânciţi în cap sub sprâncenele prelungi, înclinate, şi fruntea elegantă. Nişte ochi cu adevărat remarcabili, îşi spuse Alec dezinteresat, amintindu-şi de logodnica lui, ai cărei ochi întâmplător erau tot verzi. Nădăjduia ca şi în aceia să strălucească, la vederea lui, aceeaşi lumină care umplea acum ochii lui Kate.

Alec nu ştia că graţia şi prestanţa feţei şi ale siluetei lui Kate erau moştenite de la mama acesteia, pe când culoarea ochilor şi a părului provenea de la strămoşii ei englezi. Părul lui Kate era şaten-deschis, ondulat natural,

iar ea şi-l purta după moda cipriotă, prins în creştetul capului cu un pieptene rotunjit, de unde i se revărsa peste umeri ca o cascadă în formă de evantai.

Kate nu ştia cât îi admira Alec înfăţişarea, dar îşi dădu seama că încerca să se poarte frumos cu ea şi se strădui să-şi controleze emoţiile suficient pentru a-i răspunde cât mai politicos. Dar uită complet de prezenţa lui Alec în momentul când avionul coborî pe pistă.

Pasagerii aveau de mers doar câţiva paşi până în holul unde aştepta Kate, stând între Alec şi Spyridon, care li se alăturase şi el, spunându-i lui Kate că avea să se ocupe de domnul Hamel, în timp ce ea îl întâmpina pe Richard.

Minunatul Richard. Kate dorea ca el s-o vadă primul, înainte de a-l vedea ea. Din acest motiv, îşi luase rochia de culoarea peruzelei. Nu avea mâneci, iar poalele îi erau puţin cam scurte, dar materialul fusese greu de găsit. Culoarea atrăgea atenţia imediat. Richard era obişnuit cu compania femeilor îmbrăcate elegant, iar Kate ştia că n-avea nicio şansă de a-l impresiona cu hainele ei.

Pasagerii începură să intre unul câte unul, postându-se în jurul caruselului unde cădeau bagajele de pe banda rulantă. Kate simţea că şi inima ei stătea gata-gata să sară din piept, făcând o tumbă asemănătoare. Richard nu apăruse – nu încă, nu încă…

Poate că întârzia la o şuetă cu pilotul, îşi spuse ea. Richard cunoştea pe toată lumea. Privea înnebunită spre intrare, aşteptând să-i vadă părul strălucitor şi statura înaltă, când auzi glasul lui Alec salutând sonor pe cineva şi se întoarse într-acolo, cu sufletul plin de speranţă.

Alec dădea mâna cu un tânăr blond şi zvelt.

— Salut, Alec.

— Salut, Guy. Mă bucur că te revăd. Unde-i Richard?

— Richard nu vine. Hotărârea s-a luat în ultimul moment şi m-au trimis pe mine în locul lui.

Tânărul cel blond se interpuse, privind întrebător spre Kate, în aşteptarea prezentărilor.

— Dumneaei este domnişoara Kate Harris, spuse Alec. Kate, el e Guy Wilton.

Kate reuşi să-i strângă mâna lui Guy Wilton, dar îşi pierduse graiul. Numai o voce lăuntrică striga în capul ei, şocată şi dezamăgită. Richard nu venise. Richard o trădase. Richard îi permisese acestui străin antipatic să-i uzurpe funcţia, iar cu acel prilej respectivul furase lumina fericirii din viaţa lui Kate. Simţea că-l ura de moarte!

Nu putea să leşine, nu putea izbucni în torente de lacrimi, nu-şi putea alunga nicicum groaznica durere care o sfâşia. Trebuia să zâmbească, dar îi fu imposibil, când Alec, după ce conversase câteva minute cu Guy Wilton, anunţă că trebuia să plece.

— Kate o să te conducă la taxi, îi spuse el lui Guy Wilton.

Kate reuşi să-i adreseze un zâmbet, dar nu-i putu zâmbi şi lui Guy Wilton. Se răsuci pe călcâie şi porni grăbită, lăsându-l s-o urmeze.

Guy o ajunse repede din urmă, deşi era împovărat de bagaje. Vag, Kate deveni conştientă că bărbatul de lângă ea arăta foarte bine. Avea un costum modern, cămaşă şi cravată impecabile, părul îi ajungea până la guler, dar fără să-l depăşească, şi era tuns îngrijit, nu atât de scurt pe cât păruse la prima vedere. Domnul Guy Wilton părea mai înalt cu un cap decât ea, care avea un metru şaizeci şi doi, dar nu se compara cu statura de peste un metru optzeci a lui Richard.

Se vedea clar că găsea tăcerea ei jenantă.

— Abia am aşteptat să te cunosc, începu el, nervos. Am auzit multe despre ţine de la Richard şi ţi-a trimis o mulţime de mesaje.

Ochii lui Kate îi cercetară chipul. Individul îi repugna total, dar îl cunoştea pe Richard şi se văzuseră recent. Îi

putea transmite cuvintele lui Richard, după care Kate jinduia cu atâta pasiune.

— Ce mesaje? întrebă ea.

— Richard m-a rugat să-ţi spun cât de rău îi pare că nu te poate vedea, dar afacerea care îl reţine la Londra este de o importanţă vitală. Şi îţi trimite iubirea lui…

Iubirea lui Richard, prin intermediul acestui străin. Kate nu se putu îndura să spună „mulţumesc”.

— Altceva? se interesă ea.

— Richard mi-a mai spus că mă poţi ajuta considerabil. Sunt nou în funcţie.

— Înseamnă că eşti nou şi în Cipru?

— Mai mult decât atât. Acum am primit pentru prima oară un post de reprezentant. Richard a zis că-mi vei spune o mulţime de lucruri, din moment ce lucrezi la agenţia de voiaj. Am avut noroc că te-am găsit aşteptând…

Se întrerupse, dar nu destul de repede.

— Nu pe dumneata te aşteptam, replică ea, cu intenţia de a vorbi răstit, dar fără să reuşească, întrucât vocea îi tremura. Nu pe domnul Guy Wilton îl aşteptase, iar acesta o ştia; îl aşteptase pe Richard, care nu venise.

Ochii i se umplură de lacrimi şi fu nevoită să arate cu un gest spre taxi, căci nu putea să vorbească. Se îndepărtă cu câţiva paşi, încercând să-şi recapete calmul, dar Guy Wilton, neînţelegând nimic, se grăbi s-o urmeze.

— Stelele nu strălucesc atât de tare pe cât mă aşteptasem, observă el. Cred că mai e puţin şi se va lumina de ziuă.

Se lumina înainte de ora cinci, dar Kate nu se deranjă să-l lămurească. Ar fi trebuit să-şi potrivească ceasul după ora Ciprului. La fel ca stelele, nici mintea lui nu părea să strălucească prea tare. Cât era de diferit de Richard, căruia nu-i scăpa niciodată nimic!

Şi părea de neoprit. Conversa încontinuu, turuind despre vremea rece şi umedă pe care o lăsase în Anglia şi

nerăbdarea cu care aştepta să se tolănească la soare.

Dacă-şi imagina că acea slujbă îi lăsa timp de lenevit la plajă, se înşela amarnic. În plus, un om cu coloraţia lui deschisă s-ar fi înroşit imediat ca racul. Această idee o înveseli atât de tare, încât îşi reveni suficient pentru a-l informa că în ultimele săptămâni temperatura aerului crescuse spectaculos.

Domnul Hamel se apropie, urmat de Spyridon care-i ducea valiza, după întârzierea la vamă. Era un om masiv, dar nu gras. Avea păr brunet şi un chip autoritar, care se îmblânzea când zâmbea. Îi informă vesel că nu ştia ce s-or fi aşteptat vameşii să găsească în bagajele lui – droguri, arme sau diamante. Se vedea clar că îi lua pe Kate şi Guy Wilton drept turişti. Când Spyridon îi deschise portiera, înclină din cap spre Kate, întrebând-o dacă dorea să stea în spate, cu el.

Kate acceptă cu plăcere. După ce se aşezară, Guy se răsuci pe locul din faţă pentru a o întreba pe Kate dacă dorea să închidă fereastra.

— Nu, mulţumesc, îmi place briza, răspunse Kate, rece.

Aveau de mers opt kilometri până la Nicosia şi încă cincizeci de kilometri până la Ammochostos, destinaţia lor. Spyridon ocoli oraşul, iar când trecură prin dreptul unui zid înalt, Guy se întoarse din nou spre Kate.

— Ăsta ar putea fi unul dintre bastioanele vechii cetăţi? se interesă el. Am citit într-un ghid turistic că au formă de inimă.

— Formă de inimă…! repetă Kate, râzând sarcastic, după care îi explică lui Guy Wilton că zidul pe lângă care trecuseră era modern, probabil adăpostind o reşedinţă victoriană nouă.

Domnul Hamel chicoti.

— Sunteţi cam aspră cu tânărul, spuse el încet. Cred că nu sunteţi străină de Nicosia.

— Nici n-am cum să fiu, aici m-am născut, răspunse Kate.

Şi, răspunzând la întrebările prietenoase ale domnului Hamel, îi povesti despre moartea părinţilor ei şi despre meseria pe care o avea.

— Lucraţi ca ghid la agenţia de voiaj? vru să ştie domnul Hamel.

— Încă nu, dar am speranţe. Am urmat un timp cursul de ghizi şi am trecut examenul, dar încă n-am avut ocazia să-mi iau vizitatori proprii. Am însoţit-o de câteva ori pe o ghidă mai veche, ca să văd cum lucrează şi să învăţ de la ea. E o mare responsabilitate.

— Într-o bună zi, sper să-mi fiţi ghidă şi mie, spuse domnul Hamel. Ar trebui să ştiu mai multe despre insulă. Trebuie să-i cer prietenului meu Spyridon să mă plimbe, dar aş vrea să veniţi şi dumneavoastră, pentru a-mi arăta toate frumuseţile din împrejurimi.

Ajunseseră pe drumul spre Ammochostos, iar vântul sufla mai puternic. Părul lui Kate flutura în toate direcţiile, aşa că fu nevoită să-i ceară lui Guy Wilton să închidă fereastra. Vorbi cu umilinţă, ruşinată că-i replicase atât de ironic în legătură cu bastionul, şi se gândi să îndrepte lucrurile, cu puţin farmec.

— Poate te interesează să afli că suntem pe şoseaua cea nouă, îi spuse ea lui Guy Wilton. Observă cât e de dreapta. A fost construită pe locul unei foste căi ferate. Mă tem că nu sunt prea multe de văzut, numai câmpia. Acest district se află în Messaoria – depresiunea dintre munţii cipriоţi.

— Dar este totuşi ceva de văzut, replică Guy Wilton. Uită-te în spate.

Kate întoarse capul. În spatele lor, cerul era scăldat în culori strălucitoare. Soarele se pregătea să răsară, anunţându-şi sosirea printr-un potop de lumină trandafirie care scălda peisajul cafeniu în luciri roşiatice.

Din acel moment, Guy Wilton începu să se tot întoarcă pentru a privi aurora, uitându-se şi la Kate cu acele prilejuri, deşi probabil că ea nu-i inspira niciun interes deosebit. Îi zâmbi de câteva ori. Kate avea grijă să nu-i răspundă la zâmbete, dar îi trecu prin minte că Guy Wilton nu arăta atât de neatrăgător pe cât i se păruse la prima vedere, şi nici nu avea un aer chiar atât de tineresc. Profilul lui, conturat în lumina zorilor, avea un aspect bărbătesc hotărât, iar Kate avu impresia că era un om ferm, căruia puţini i-ar fi putut sta împotrivă.

Domnul Hamel nu părea să mai aibă nimic de spus. Kate crezu că moţăia, dar când ajunseră între casele albe, cu acoperişuri plate, ale cartierului modern din Ammochostos, îşi dădu seama că ţinea ochii doar pe jumătate închişi. O privea, iar în privirea aceea se zărea ceva care o făcu să-şi schimbe uşor poziţia, parcă dorind să se ascundă de el.

Impresia trecu imediat, dar domnul Hamel îi observase mişcarea şi se grăbi să vorbească.

— Iertaţi-mă dacă v-am privit prea insistent, spuse el. Sunt sigur că v-am mai văzut, sau poate pe cineva care seamănă foarte mult cu dumneavoastră. Iar asta mă îngrijorează. Pot spune cu mândrie că niciodată nu uit faţa cuiva.

Kate zâmbi, fără să spună nimic, sperând că Guy Wilton nu-l auzise pe domnul Hamel, de teamă să n-o creadă capabilă de a încerca să-l seducă.

Sunt sigur că v-am mai văzut…

Era un truc folosit adesea de bărbaţi, ca pretext pentru a continua o relaţie abia începută.

Se luminase destul pentru a vedea florile stacojii din faţa Hotelului Afrodita, unde domnul Hamel ocupa un apartament, iar Guy Wilton, ca succesor al lui Alec, urma să aibă camera rezervată reprezentantului agenţiei de voiaj de la Londra. Spyridon coti pe alee. Uşile de

deasupra treptelor late de la intrare erau închise, dar Kate îl văzu pe Markos, portarul de noapte, dormind pe scaunul lui, lângă recepţie.

Spyridon coborî şi sună, apoi se întoarse să ia bagajele. Domnul Hamel o ajută pe Kate să coboare, zâmbind.

— Mi-a venit o idee, spuse el. Vreţi să luaţi micul dejun cu mine, pe terasă, ca să admirăm răsăritul soarelui? Ştiu că Markos face o cafea destul de bună – se ocupă de mine indiferent la ce oră sosesc.

Kate ezită. Marea şi răsăritul soarelui, văzute de pe terasa hotelului, erau foarte atrăgătoare, dar nu putea sta acolo singură cu domnul Hamel. Acesta păru să înţeleagă şi el, căci se întoarse spre Guy Wilton şi îl invită să li se alăture, spunând că avea să vină şi Spyridon.

— Mulţumesc, nu, răspunse hotărât Guy Wilton. Prefer să mă culc pentru câteva ore, şi sunt sigur că şi domnişoara Harris ar dori să ajungă acasă cât mai repede, din moment ce în dimineaţa asta trebuie să se prezinte la birou.

Vorbea cu o convingere nemulţumitoare pentru Kate, care nu fusese niciodată în Hotelul Afrodita şi ştia că era cel mai frumos şi mai scump din Ammochostos. Era o adevărată nesimţire din partea lui Guy Wilton să vorbească aşa în numele ei, şi totuşi avea toate atuurile, căci Kate nu putea accepta invitaţia dacă n-o primea şi el. Prezenţa lui Spyridon ar fi fost insuficientă. Angajaţilor de la agenţia de voiaj li se cerea să fie discreţi, iar familiile din Cipru respectau foarte strict convenţiile.

După ce domnul Hamel îi spuse lui Kate că aştepta cu nerăbdare s-o revadă, cei doi bărbaţi se îndepărtară. Kate îi urmări cu privirea până la uşa hotelului, unde domnul Hamel îi strecură lui Spyridon un bacşiş. Guy Wilton păru să ezite, apoi se întoarse dintr-odată şi o luă la fugă înapoi spre taxi.

— Îmi pare rău! izbucni el.

— De ce-ţi pare rău? replică rece Kate. Am impresia că te-ai distrat copios stricându-mi plăcerea. N-aş fi refuzat o ceaşcă de cafea.

— Nu la asta mă refeream…

— Atunci, pentru ce îţi pare rău?

Guy Wilton o privi drept în faţă. Ochii lui, de un albastru limpede, îi ţintuiau pe ai ei cu un regret atât de asemănător cu mila, încât o înfuria îngrozitor.

— Kate, spuse el, îmi pare rău că ai fost dezamăgită de sosirea mea. Îmi pare rău că nu sunt omul care ai fi dorit să vină.

Capitolul 2

Casă, aflată în labirintul străduţelor de lângă principala stradă comercială, avea în faţă o grădiniţă fără gard şi poartă, iar pe uşă se intra direct în camera mare, care servea drept sufragerie, încăpere de lucru şi de joacă, trei scări scurte pornind de acolo spre cele trei dormitoare.

Primul dormitor era ocupat de Andreas şi Maria, părinţii lui Spyridon. Acesta folosea al doilea dormitor, împreună cu Bembo, fratele lui în vârstă de patru ani. Maroulla şi Christella, cele două surori mai mici ale lor, dormeau în patul mare din camera a treia, unde Andreas instalase un pat pliant pentru Kate, care venise la ei cu patru ani în urmă. Patul era îngust şi scurt, iar ziua îl ridicau la perete.

Cele două fete dormeau adânc. Kate se aşează pe pat, după ce-şi puse cu grijă rochia turcoaz în dulap, unde îşi ţinea şi comorile personale, inclusiv cutia de carton cu singura fotografie a lui Richard. Nu avea energie s-o scoată, deşi ar fi vrut s-o privească.

Culcându-se cu faţa la perete, Kate încercă să se liniştească, cu gândul la lucrurile frumoase pe care i le spusese Richard cândva. În chip ciudat, nu-i venea în

minte niciunul – parcă i s-ar fi şters memoria. Se simţea singură şi nedorită.

Uşa dormitorului se deschise şi se auzi un ropot mărunt de picioruşe. O mână mică o mângâie pe frunte, ca în fiecare dimineaţă. Bembo venise în obişnuita lui vizită matinală.

Kate desfăcu braţele, iar băieţelul se cuibări la pieptul ei.

— Te iubesc, spuse el.

Bembo vorbea greceşte, căci încă nu ştia decât puţine cuvinte englezeşti, dar restul familiei cunoştea bine limba engleză, folosind-o în diferite feluri. Maria le încuraja pe Maroulla şi Christella să vorbească în engleză, considerând că aşa urmau să aibă şanse mai mari în viaţă. Şi Maria vorbea adesea engleza, dar când se înfuria sau găsea cusururi revenea la greaca ei maternă. Spyridon nu se deranja cu engleza decât când discuta cu clienţii. Andreas era mai puţin şcolit decât restul familiei, dar reuşea să se înţeleagă în engleză cu Kate, datorită tatălui ei englez, cu care fusese prieten.

La fel ca tatăl lui Kate, Andreas fusese împuşcat în anii Tulburărilor, dar scăpase numai cu o vătămare la şira spinării. Trei ani zăcuse paralizat, apoi învăţase din nou să meargă, încet şi chinuit, cu mişcări stângace, greoaie.

Kate îl auzi coborând treptele, una câte una, şi se grăbi să-i pregătească micul dejun, trimiţându-l pe Bembo în camera mamei lui. Kate şi Andreas luau întotdeauna micul dejun împreună. Andreas era tâmplar, iar mâinile lui nu-şi pierduseră iscusinţa. În prezent lucra la interioarele unui bloc de apartamente noi, pe malul mării. Nu rezista toată ziua, aşa că pe la amiază se întorcea acasă şi se culca.

Luau micul dejun afară, pe o masă pliantă făcută de Andreas: pâine cu gem de casă şi cea mai ieftină cafea turcească, cu lapte de capră. Privindu-i faţa, Andreas intui

imediat dezamăgirea din timpul nopţii.

— Va să zică, n-a venit?

— Nu, răspunse Kate, stăpânindu-şi tremurul buzelor. A venit altul în locul lui.

Andreas răspunse cu cuvântul lui favorit, pe care-l învăţase de la Kate: drăguţ. Cu deplină sinceritate, Kate îi spusese cândva că era un om drăguţ.

— Şi e drăguţ, omul acesta nou?

— N-am vorbit cu el, nici el cu mine.

Alte întrebări nu mai urmară. Kate ştia că Andreas ar fi vrut să-i spună să se culce şi să uite, iar domnul Leontinos ar fi putut-o scuti în dimineaţa aceea, dacă-l suna el, cu o scuză valabilă. Dar nu se putea găsi nicio scuză, iar domnul Leontinos nu trebuia să afle că folosise unul dintre taxiurile autorizate ale firmei.

În dimineaţa aceea, Maria era prost dispusă, din cauză că frigiderul se stricase din nou. O întrebă pe Kate, fără menajamente, dacă domnul Richard Carter adusese vreo veste despre moştenirea ei, iar când auzi ce se întâmplase răspunse cu o expresie grecească tragică din care reieşea că, de când venise în familia lor, Kate nu adusese cu ea decât pagube. Aceasta era o aluzie adeseori repetată la faptul că o luaseră pe Kate în casă la paisprezece ani şi, timp de doi ani şi jumătate, nu contribuise cu nimic la cheltuieli, după care i se permisese să urmeze cursurile de secretară, în loc de a începe să câştige imediat bani, ca vânzătoare într-un magazin sau cameristă la hotel.

La optsprezece ani, Kate nu câştiga mult, iar Maria îi pretindea să aducă toată leafa acasă, lăsându-i foarte puţini bani de cheltuială. Hainele şi le făcea singură, sub supravegherea Mariei, care în anii de invaliditate a soţului ei învăţase meseria de croitoreasă.

Kate găsea rezonabil faptul de a se achita faţă de ei, dar cusurgioaica Maria era greu de mulţumit. În acea

dimineaţă, pe când pieptăna părul negru şi lucios al Christellei, Kate avu ghinionul de a călca pe piciorul desculţ al lui Bembo.

Nu l-ar fi lovit pentru nimic în lume, dar copilul scoase un ţipăt ascuţit, iar mama lui, începând să-l consoleze, o acuză că era neatentă şi crudă. N-avea niciun rost s-o contrazică, aşa că, pentru a schimba subiectul, Kate îi spuse că Spyridon îl adusese de la aeroport la hotel pe importantul domn Hamel.

Maria fu imediat impresionată.

— Te-a observat? întrebă ea.

— A fost foarte bun, răspunse Kate. M-a întrebat cum mă cheamă şi ce lucrez. Pe Spyridon părea să-l cunoască deja.

Gândurile Mariei zburară pe loc spre viitoarele şanse ale lui Spyridon de a câştiga cât mai bine, întrebându-se dacă asemenea comenzi ar fi putut fi influenţate de Kate, din moment ce domnul Hamel fusese atât de bun încât s-o ia în seamă.

— Du-te sus şi pregăteşte-te pentru muncă, îi ordonă ea. Azi ia-ţi rochia aia roz – o să-ţi mai aducă puţină culoare în obraji. Parc-ai avea nişte ochi de bufniţă, în dimineaţa asta.

Compliment mai nefast ca acela nici că se putea. În Cipru, bufniţa e considerată de rău augur şi se spune că ţipetele ei anunţă cele mai cumplite dezastre.

La ora unsprezece şi jumătate, domnul Leontinos o chemă pe Kate şi-i ceru să bată la maşină o listă completă a vizitatorilor de la agenţia de voiaj din Londra care urmau să fie în grija noului reprezentant. Era clar că Guy Wilton încă nu-şi făcuse apariţia. Kate încercă să dactilografieze lista cât mai repede, sperând s-o predea şi să se facă nevăzută înainte de sosirea lui.

Dar în acea dimineaţă nu era deloc în formă şi fu

nevoită să-şi corecteze mai multe greşeli. Chiar înainte de ora prânzului, descoperi că omisese două nume, astfel încât trebuia să ia toată lista de la început.

N-avea nicio şansă. Escapada din timpul nopţii îşi făcea efectul, iar lui Kate i se învârtea capul de oboseală. Se hotărî să facă o pauză şi să revină mai devreme din pauza de masă, pentru a reface lista.

Merse încet până în locul ei favorit de pe faleză, unde începea plaja cu nisipul parţial acoperit de stânci. Acolo, se aşeză într-un colţ umbrit şi cât de cât izolat, rezemându-se cu spatele de un bolovan, şi începu să picotească, dorindu-şi să fi avut un ceas de mână. Trebuia să se întoarcă şi mai punctual decât de obicei, din cauza acelei liste obositoare pentru Guy Wilton. Ca prin vis, îşi aminti cuvintele lui de dimineaţa, la despărţire:

Îmi pare rău că nu sunt omul care ai fi dorit să vină. Sinceritatea lui era de-a dreptul usturătoare, dar Kate era prea obosită ca să se revolte. Se culcă pe o parte, cu faţa spre bolovan, şi nu mai fu conştientă de nimic.

Kate dormi adânc, trezindu-se numai când o mână o atinse pe braţ. O mână de bărbat. Deschizând ochii, văzu mâna clar. Era slabă şi vânjoasă, cu degete prelungi, care o ţineau de încheietură, scuturând-o uşor, după care se retraseră repede, parcă speriate de propria lor îndrăzneală.

Întoarse capul. Lângă ea, cu un zâmbet încurajator pe buze, stătea Guy Wilton.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să te trezesc, spuse el. Îmi dau seama câtă nevoie ai de somn, după drumul lung de azi-noapte.

Kate se ridică în capul oaselor, buimacă, privind în jur după o sandală care-i căzuse în somn. Imediat, sandala îi fu pusă la loc în picior, de Guy Wilton. Nu-i mulţumi. Micul lui serviciu părea o adevărată impertinenţă.

— Mă gândeam că poate vrei să ştii… începu Guy Wilton, apoi se întrerupse, ezitând.

— Ce oră e?

— Trei.

La vederea expresiei ei neîncrezătoare, îi arătă ceasul de la mână, zâmbindu-i.

Kate ar fi trebuit să fie în birou la ora două, dacă nu chiar mai devreme. Sări în picioare, luând-o la fugă pe alee. Guy Wilton o urmă.

— N-are niciun rost să alergi, încercă el s-o tempereze din mers. Ai să te încălzeşti şi n-ai să te poţi apuca uşor de lucru.

— Nu înţelegi, răspunse Kate. Domnul Leontinos ţine foarte mult la punctualitate. Pentru asta, s-ar putea chiar să-mi pierd slujba.

— Mă îndoiesc, râse Guy Wilton. Cred că eşti prea preţioasă pentru el ca să se lipsească de serviciile tale. Oricum, nu te repezi. Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji. Mai bine aşteaptă să-ţi spun ce s-a întâmplat.

Se întâmplase ceva la birou… Probabil i se descoperise lipsa. Guy Wilton era obişnuit cu viaţa din Anglia, nu ştia că în Cipru se găsea greu de lucru şi la cea mai mică greşeală puteai rămâne fără slujbă. Kate încetini pasul, aruncându-i o privire întrebătoare.

— Leontinos şi cu mine am luat masa împreună, la Afrodita, începu el. Ne-am întors pe aleea asta, cu maşina lui, şi întâmplător te-am văzut, culcată sub stâncă. N-am spus nimic, dar când am ajuns în cabinetul lui mi-a spus că urma să mă prezinte unei anumite domnişoare Kate Harris, o angajată de-a lui care-mi poate spune tot ce am nevoie să ştiu despre vizitatori. Părea foarte mândru de tine, aşa că nu i-am stricat cheful, spunându-i că te cunoşteam deja.

— Şi aţi venit în biroul meu, şi nu m-aţi găsit acolo! adăugă Kate disperată.

— M-am dus într-adevăr în biroul tău, dar Leontinos nu m-a însoţit. Tocmai primise un telefon de la Londra, foarte important pare-se. Desigur, ştiam unde erai, aşa că am venit să te chem.

— Îţi mulţumesc, răspunse Kate, dar fără să poată zâmbi. Era prea îngrijorată.

— Aş spune că sunt mari şanse ca şeful tău să nu afle nimic, răspunse Guy Wilton pe un ton liniştitor.

Ajunseră la zidul Oraşului Vechi, unde o santinelă stătea la intrarea în port. Agenţia de voiaj se afla pe o stradă modernă din apropiere, într-o clădire nouă şi impunătoare.

— Te rog, nu intra odată cu mine, îi ceru Kate. Ne-ar vedea de la recepţie.

— Am să aştept câteva minute, răspunse îndatoritor Guy Wilton.

Ajunsă în birou, Kate se spălă pe faţă şi-şi dădu cu pudră şi ruj. Îi spuse Susannei, colega ei de birou, că adormise, iar Susanna răspunse că domnul Leontinos nu trimisese după ea, aşa că nu avea de ce să-şi facă griji. Îi mai povesti şi despre domnul Guy Wilton, crezând că încă nu avusese plăcerea să-l cunoască.

Era clar că pe Susanna o cucerise coloraţia deschisă a domnului Wilton, atât de diferită de părul ei negru şi ochii căprui. Părul domnului Wilton era auriu deschis, iar în ochii lui se vedea acelaşi albastru de pe steagul Angliei, spuse Susanna. Poate că n-ar fi putut fi descris ca fiind tocmai seducător, dar avea farmec.

— Şi râde des, adăugă ea. Şi pe mine m-a făcut să râd. Sper să se întoarcă.

Speranţa i se împlini, căci Guy Wilton deschise uşa imediat după ce Kate introdusese o coală nouă în maşina de scris. Când Susanna făcu prezentările, nu dădu niciun semn că se cunoşteau deja. Aruncă o privire peste hârtiile de lângă maşină.

— Ţi-ar fi mai greu să baţi dacă-ţi citesc eu numele? propuse el. Aşa, am să le reţin mai repede.

— Dacă doriţi… răspunse Kate.

— Cum doreşti dumneata, nu cum doresc eu, replică Guy Wilton.

Şi râse. Susanna râse şi ea, dar Kate rămase serioasă.

— Leontinos m-a dus pe la hoteluri, după prânz, continuă el. Le-am străbătut val-vârtej şi n-am reuşit decât să le observ poziţiile pe faleză. Ia să vedem… Am pornit de la Afrodita, apoi am mers la Hotelul Pallas, la Electra şi la Apollon. Ultimul îmi scapă… Cum se numeşte al cincilea hotel? ăla mare, departe, în capătul liniştit al plajei…

— Se numeşte Nereides, răspunse Kate.

— Sigur că da. Nereidele erau nimfele mării, nu-i aşa? îmi place denumirea. Poate n-ai să mă crezi, dar mi se pare că în după-amiaza asta am văzut chiar eu o nimfă.

Kate nu zâmbi. Nu se îndoia că la ea făcea aluzie. Începu să citească numele vizitatorilor, însoţindu-le cu tot felul de comentarii absurde.

— Domnul şi doamna Ross, domnul şi doamna Green, domnul şi domnişoara Jewel, domnul şi doamna Banter…

Totuşi, ultima pereche nu-i spunea mare lucru, în pofida numelui, care în engleză înseamnă „lăudăroşenie”, iar domnişoara Long reieşi că era o ediţie prescurtată.

— Prefer să mizez pe domnişoara Jewel, spuse Guy Wilton. Sper că fie o adevărată bijuterie.

— Majoritatea vizitatorilor sunt bătrâni sau de vârstă medie, replică tăios Kate.

Guy Wilton zâmbi şi răspunse că-i plăceau oamenii în vârstă şi era sigur că avea să se înţeleagă cu ei.

Între timp, Susanna dispăruse, iar Kate bănui că se dusese să facă obişnuitele cafele de după amiază, intenţionând să-i ofere una şi domnului Wilton.

— O dată pe săptămână, va trebui să te duci noaptea

târziu la aeroportul din Nicosia, ca să întâmpini turiştii care vin cu cursa de noapte, îi spuse ea.

— Va fi amuzant, cu condiţia să vii şi tu, răspunse Guy Wilton.

— Personalul angajat nu are permisiunea să folosească mijloacele de transport ale agenţiei, îl informă Kate cu severitate.

— Înţeleg, zâmbi Guy Wilton. Şi deduc că prezenţa ta azi-noapte a fost excepţia care nu se menţionează.

— Mă tem că da, confirmă ea, înroşindu-se.

Pe neaşteptate, Guy Wilton spuse:

— Ştii ceva, Kate, numeşte-mă Guy, vrei?

Kate îl privi în ochi.

— Vrei? repetă el.

— Foarte bine… Guy.

— Înţeleg că ghizii şi reprezentanţii li se prezintă cu numele mic vizitatorilor, continuă el, în timp ce pe Kate o străbătea un mic fior de plăcere la gândul că n-o trata doar ca pe o biată dactilografă. Spera din toată inima ca Guy să nu creadă că avea obiceiul de a încălca regulamentele, minţindu-l pe domnul Leontinos. Guy! în chip ciudat, numele îi veni pe buze. îl rostise o dată, dar nu credea că i-ar fi fost uşor să-l mai rostească, cel puţin când i se adresa direct.

Cu mintea străbătută de aceste gânduri, bătu repede cele cinci foi, terminându-le tocmai când reveni Susanna, cu trei căni de cafea. În timp ce beau, Guy citi atent lista şi îi puse lui Kate câteva întrebări din care reieşea că nu cunoştea procedura obişnuită.

Ei i se părea cam ciudat că o agenţie de voiaj din Londra trimisese un reprezentant atât de lipsit de experienţă. Totuşi, Guy era inteligent şi foarte perspicace, astfel încât pricepea totul cu repeziciune.

— Cred că am înţeles principiile generale, spuse el. O dată pe săptămână, iau grupul principal de la aeroport şi

conduc oamenii la hoteluri. Unii stau două săptămâni, alţii trebuie să fie transportaţi la Kyrenia peste o săptămână, în principiu ziua, şi toţi trebuie să fie duşi la aeroport pentru plecarea acasă, de obicei cu zboruri de noapte. Cât de departe e Kyrenia?

— La treizeci şi cinci de kilometri distanţă de Nicosia, în linie dreaptă, mai mult pe alte trasee.

— Vor apărea diverse complicaţii, interveni Susanna. Unii se tot plâng…

— Am întotdeauna la mine mult baslam.

— Balsam? întrebă Susanna. Ce-i ăla?

— Ştiu eu, răspunse Kate. E pentru durerile de dinţi.

— Şi pentru alte dureri, mintale şi spirituale, nu numai fizice, spuse Guy. Balsamul poate fi cuvântul care înveseleşte, compasiunea subtilă, tot ce alungă durerea. N-ai auzit niciodată despre balsamul din Gilead, pomenit de profetul Ieremia? Cred că originea balsamului era un copac miraculos din Arabia – îţi frecai palmele cu frunzele lui, iar acestea emanau un parfum minunat, care te scăpa de orice necazuri.

Susanna asculta fermecată, dar Kate bănuia că pe Guy îl apucaseră excesele de romantism şi, în sinea lui, râdea de credulitatea Susannei. Ea, una, prefera să rămână la interpretarea farmaceutică a cuvântului.

— Cred că vrei să spui că unii dintre vizitatori ar putea necesita serviciile unui *odhondyatrâs*, remarcă ea rece.

Guy repetă cuvântul, înţelegând că însemna „dentist”.

— Primul meu cuvânt în greceşte, spuse el entuziasmat. Mai zi-l o dată, sau mai bine scrie-mi-l.

Kate se conformă, adăugând două adrese de dentişti locali. Apoi, Guy o rugă să introducă din nou hârtiile în maşină, pentru a adăuga numele managerilor de la hoteluri.

— Nu-mi amintesc decât că i-am fost prezentat unui anumit domn Supozitorious… spuse el.

— Domnul Preposiorious, îl corectă Kate, neputându-şi stăpâni un zâmbet.

Termină de scris, iar Guy luă colile şi le băgă în servietă, dar nu schiţă niciun gest de a se ridica de pe scaun. Kate se uită ostentativ la ceas.

— Susanna şi cu mine mai avem foarte multă treabă, îi spuse ea.

— Ţi-ai mai putea sacrifica doar câteva minute, ca să-mi vorbeşti despre excursii, despre principalele puncte de atracţie turistică?…

— O să-ţi spună Liana. Cu ea trebuie să discuţi problemele astea.

— Cine-i Liana?

— Ghida principală. Azi e plecată la Paphos, dar s-ar putea s-o găseşti mâine la birou.

— E la fel de fermecătoare ca voi două?

— E foarte frumoasă.

Kate se ridică în picioare, obligându-l să se ridice şi el. Mulţumindu-le amândurora pentru ajutor, Guy se îndreptă spre uşă.

— *Au revoir*, salută el dezinvolt. Sper să ne revedem curând.

— Adio, răspunse Kate, învăţându-l alt cuvânt grecesc şi întrebându-se dacă Guy îi aprecia înţelesul. Adio nu însemna altceva decât la revedere.

Capitolul 3

Totuşi, nu le era dat să se despartă atât de curând. Kate fu foarte uimită când, pe înserat, în timp ce stătea cu Andreas în grădiniţa din faţa casei, văzu capul şi umerii lui Guy trecând pe sub un felinar de la colţul străzii.

Nu era posibil să vină acolo, îşi spuse ea agitată, iar în clipa următoare fu nevoită să accepte faptul că stătea în faţa ei, spunând cam timid că spera să n-o deranjeze, dar

trebuia să-i dea câteva informaţii pe care bănuia că ar fi preferat să nu le audă la birou.

Imediat, în uşă apăru Maria, urmată de cele două fetiţe curioase. Maria, care îl descusu pe Spyridon, ştia cine era vizitatorul.

— Mă întrebam dacă i-aţi permite lui Kate să vină cu mine la o cafea, îi spuse Guy. E doar opt şi jumătate şi nu vom întârzia mult.

— Imposibil, răspunse Maria. Eu sunt ocupată cu copiii, iar soţul meu merge greu.

— Dar nu voiam decât…

Guy se întrerupse, surprins. Nu ştia, evident, că în Cipru nu se cuvine ca un tânăr să invite o fată în oraş, neînsoţită.

Maria îi adresă un zâmbet îndelung exersat.

— Trebuie să vă spun că locuieşte la noi de patru ani, explică ea pe acel ton care-şi plângea singur de milă, atât de adeseori auzit de Kate. După moartea bunicii ei, a rămas singură pe lume. Am luat-o în casa noastră, i-am dat de mâncare, am îmbrăcat-o şi am educat-o. Dacă aduceţi veşti bune din Anglia, se cuvine ca soţul meu şi cu mine să le auzim, ca să judecăm ce e mai bine pentru Kate. Vreţi, vă rog, să luaţi loc aici, pe bancă, lângă soţul meu?

Ascultător, Guy se aşeză. Maria ocupă locul lui Kate, iar aceasta se aşeză lângă perete.

Guy le zâmbi celor două fetiţe din uşă şi-şi deschise servieta.

— În primul rând, vreau să-ţi predau ceva, spuse el, scoţând un pachet lunguleţ şi întinzându-i-l lui Kate.

— Pentru mine? De la Richard?

Privi pachetul fără să-i vină să creadă. Era învelit într-o hârtie înflorată. Niciodată în viaţa ei nu mai primise un cadou de la Londra şi doar cu foarte rare ocazii primea cadouri de orice fel. Iar cel mai minunat lucru era că i-l trimisese Richard. Richard n-o uitase! Desfăcu hârtia şi

scoase o cutie albă, împodobită cu o panglică de satin stacojiu. Cutia conţinea bomboane de ciocolată.

— Deschide-o! Deschide-o!

Maroulla şi Christella se îndesară lângă ea, privind atente cum scotea cu grijă ambalajul de celofan şi ridica încet capacul cutiei. Apăru mai întâi o acoperitoare transparentă, apoi bomboanele, aliniate ordonat. Printre exclamaţii de admiraţie, Kate întinse cutia mai întâi spre Maria şi Andreas, apoi lui Guy şi, în sfârşit, celor două fetiţe.

— Numai câte una fiecare, deocamdată, le atenţiona Maria.

În uşă apăru un căpşor ciufulit. Bembo auzise vocile şi se dăduse jos din pat, hotărât să nu piardă distracţia. Mama lui i se adresă sever în greceşte, ordonându-i să plece imediat înapoi, dar Bembo se strecură pe lângă ea, repezindu-se drept spre interesantul vizitator.

Guy îl lăsă să i se urce pe genunchi, de unde începu să se uite la cutia din poala lui Kate. Nu mai văzuse niciodată ciocolată de lux şi, neştiind ce era, nu-l tenta.

— Dă-i mai întâi una cu miez moale, o sfătui Guy pe Kate. Pe acoperitoare se vede cu ce sunt umplute.

Kate studie în lumină acoperitoarea transparentă şi alese o bomboană în formă de semilună, umplută cu cremă de fragi. Bembo muşcă fără convingere de capătul ei, apoi scoase un chiţăit încântat şi şi-o îndesă în gură pe toată.

Maria luă cutia şi spuse că se ducea s-o pună bine, ordonându-i lui Kate să-l ducă pe Bembo la culcare, iar fetelor să se culce şi ele, căci îşi terminaseră lecţiile.

— Pot să iau panglica pentru părul meu? întrebă Maroulla, care era la fel de hrăpăreaţă ca mama ei. Şi adevăratul său nume era tot Maria.

Kate nu i-o dădu imediat. Era un dar de la Richard şi ar fi vrut s-o păstreze.

În lipsa ei, Guy vru s-o aştepte, dar Maria trecu

imediat la subiect, întrebând despre bani. Ştia că trebuia să vină de la un anumit domn Joseph Harris, neam cu Kate, care murise cu scurt timp înainte ca domnul Carter să fi venit în Ammochostos.

Guy nu comentă nimic şi nu se lăsă convins să dea nicio informaţie înainte de întoarcerea lui Kate. Aceasta se strecură discret pe uşă afară şi se aşeză lângă perete, cu mâinile împreunate în poală şi ochii în jos, ruşinată de nerăbdarea Mariei, nedorind ca Guy s-o creadă la fel de rapace. Dar, desigur, ar fi fost minunat să-şi primească moştenirea. I-ar fi putut aduce independenţa, poate chiar şansa de a se duce la Londra, unde locuia Richard.

— Kate, cât de multe ştii despre familia tatălui tău? se interesă Guy.

— Foarte puţin, numai atâta cât mi-a spus bunica mea, răspunse Kate.

— Te referi la bunica ta de-aici, din Cipru, la mama mamei tale, aşa e?

— Da. Mi-a spus tot ce ştia despre tatăl meu. Că a fost singurul fiu la părinţi, iar aceştia au murit cu câtva timp înainte de venirea lui în Cipru. Până când am aflat de la Richard, n-am ştiut niciodată că tatăl meu avea un văr numit Joseph Harris. Cred că asta înseamnă că mie mi-e unchi, nu-i aşa?

— Unchi de-al doilea, cum se spune. Mă tem că nu am veşti prea bune pentru tine, acum după ce am vorbit cu avocatul care se ocupă de moştenire. Joseph Harris era mult mai bătrân decât tatăl tău şi, când fabrica de încălţăminte a familiei a fost cumpărată de altă companie, a obţinut de pe urma ei o sumă mare de bani şi a început să trăiască pe picior mare – o casă luxoasă, mai multe maşini şi aşa mai departe. Se credea că era foarte bogat, dar casa era ipotecată, iar averea şi-o tocase cu tot felul de extravaganţe şi jocuri bursiere. Nu avea copii, soţia îi murise într-un accident de maşină, după care pare să fi

intrat şi el în declin, căzând victimă unei boli incurabile.

— Bietul om, murmură Kate. Aş fi vrut să-l pot ajuta, fiind unchiul meu…

— Cum ai fi putut să-l ajuţi, copilă? interveni Maria, cu un oftat greu, privind amărâtă spre Guy. Cred că încercaţi să ne spuneţi că n-a mai rămas niciun ban.

— Foarte puţini, cu regret vă spun. O să iasă ceva din mobilă, iar Joseph Harris mai avea şi două terenuri mari, cu dreptul de proprietate încă intact. Avocaţii speră să le găsească nişte cumpărători şi, dacă reuşesc, după achitarea cheltuielilor legale, s-ar putea să mai fie disponibile cam o mie două sute de lire sterline.

— O mie două sute! exclamă un glas bărbătesc din întunericul de lângă casă.

Kate nu ştia de când ascultase Spyridon, dar când acesta se aşeză pe bancheta de lângă perete înţelese imediat la ce se gândea: calcula că o mie două sute de lire sterline i-ar fi ajuns pentru taxiul pe care şi-l dorea atât de mult.

Spyridon o cuprinse cu un braţ pe după umeri. Kate încercă imediat să se desprindă, dar tânărul o strânse cu putere, făcând-o să înţeleagă că n-ar fi putut scăpa fără a provoca o scenă. În unele momente, Spyridon o irita îngrozitor şi, de obicei, Kate îl evita, dar acum n-o putea face, ca să nu atragă atenţia lui Guy. Acesta îi privea deja.

— N-am spus că toate cele o mie două sute de lire sterline vor sta la dispoziţia lui Kate, îi informă Guy, cu multă seriozitate. Joseph Harris a murit fără testament, iar banii trebuie să fie împărţiţi între rudele lui. Există în total patru veri care-şi vor lua fiecare partea lui, aşa că se pare că ţie îţi vor reveni doar vreo trei sute de lire sterline, Kate. Sper că nu eşti îngrozitor de dezamăgită.

— Trei sute de lire ar fi minunate, răspunse Kate şi, simţind că strânsoarea lui Spyridon slăbea, se ridică de pe bancă, ridică o rămurică de iasomie şi-i zâmbi lui Guy,

comentând cât de frumos mirosea.

— Splendid, fu Guy de acord. Florile par să fie mai mari decât ale iasomiei noastre din Anglia.

— Eu însămi le-am crescut, din mlădiţe luate de la bunica mea, din nord, nu departe de Castelul Kantara, spuse Kate şi ar mai fi continuat, dar Maria se amestecă iar în discuţie, întrebându-l pe Guy dacă era sigur de informaţiile pe care le adusese, întrucât domnul Carter crezuse despre Kate că urma să moştenească o sumă mare de bani.

— Pe-atunci, Richard încă nu ştia. Evident, şi el îşi făcea speranţe pentru familia lui.

— Pentru familia lui? repetă Kate.

— Credeam că ştiai. Nu se poate să nu-ţi fi spus. Eu nu ştiu totul, dar o anumită domnişoară Harris s-a măritat cândva cu un domn numit Carter. Richard este nepotul lor. Personal, nu va moşteni niciun ban, partea revenindu-i tatălui său, alături de tine şi de ceilalţi veri. Dacă Joseph Harris ar fi lăsat o avere mare, aşa cum crezuseră cu toţii la început, tatăl lui Richard ar fi stat mult mai bine cu banii, ceea ce-ar fi fost în avantajul lui Richard, în viitorul apropiat. N-a menţionat niciodată nimic despre părinţii lui? Sunt în viaţă, desigur, iar Richard e singurul lor copil.

Kate îl privi cu ochii mari.

— Asta înseamnă că Richard e vărul meu?

— Un văr foarte îndepărtat. Nu cred că ai motive de îngrijorare.

Kate se aşeză la loc, temându-se că Guy făcuse aluzie la posibilitatea căsătoriei ei cu Richard. Era o veste extraordinară, să afle că erau rude îndepărtate. Ar fi fost foarte fericită, dacă o auzea de la Richard însuşi. De ce nu-i spusese?

— Sunteţi sigur că nu vă înşelaţi în legătură cu banii? continuă Maria să insiste. Domnul Carter a spus că vor fi mii şi mii de lire sterline.

— S-a înşelat.

— Părea foarte convins, interveni Spyridon. Aţi spus ceva despre un avocat. Ăştia se ştie că fură banii oamenilor pentru ei şi scapă de închisoare pentru că-s foarte abili.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în legătură cu acest avocat, răspunse liniştitor Guy. Domnul Jones are un birou cu reputaţie în Northampton, aproape de locuinţa răposatului Joseph Harris. Şi îl cunosc şi pe Robert Jones, fiul lui. Mi-e prieten, iar acum studiază la Londra pentru examene, la drept. El i-a cerut tatălui său detaliile pe care tocmai vi le-am comunicat. Fără îndoială, tatăl lui îi va scrie lui Kate imediat ce se clarifică situaţia şi vor şti cât de mulţi sau de puţini bani există. Domnul Jones a primit copiile actelor lui Kate, pe care ea i le-a trimis prin Richard, şi sunt în deplină ordine.

— Am fi preferat să auzim toate astea de la domnul Richard Carter însuşi, stărui Maria suspicioasă.

— Mă rog, din moment ce oricum veneam în Cipru, m-a însărcinat pe mine să vă informez. Richard nu voia să-i spună totul lui Kate printr-o scrisoare şi cred că, întrucât suma e atât de mică, problema nici nu-l mai prea interesează.

Cuvintele lui Guy o răneau pe Kate, fiind necruţător de corecte. Într-adevăr, Richard nu voise să-i scrie – nici despre această problemă şi nici despre altele.

— Domnul Jones i-a cerut lui Richard să mă găsească? îl întrebă ea pe Guy.

— Da, aşa cred. Se ştia că tatăl tău murise în Cipru, iar domnul Jones a considerat că ar fi mai discret dacă Richard s-ar interesa de eventualii copii ai acestuia, de vreme ce tot urma să vină încoace. A fost un mare noroc că te-a găsit atât de uşor, la agenţia de voiaj.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton din care reieşea că Guy nu mai avea nimic de spus. Kate îl văzu luându-şi servieta şi crezu că se pregătea să plece. Tocmai

era pe punctul de a-i mulţumi pentru că-şi sacrificase timpul ca să-i dea toate acele explicaţii, când, spre marea ei surpriză, Guy scoase încă un pachet – de astă dată, unul plat şi subţire.

Kate îl deschise. Găsi înăuntru un disc pe a cărui copertă era anunţată Simfonia Numărul 9 în şi Major de Schubert, în interpretarea Orchestrei Filarmonice Regale.

Kate era copleşită. Nu-i venea să creadă că Richard îşi amintise de iubirea ei pentru muzică şi îi trimisese un cadou atât de nepreţuit. Probabil îi dăduse lui Guy adresa ei, altfel acesta n-ar fi ştiut unde locuia.

Andreas nu scosese o vorbă în timpul discuţiei despre bani, dar acum îi spuse lui Guy că simfonia avea să-l facă foarte fericit, şi pe Kate de asemenea. Şi lui îi plăcea muzica, el fiind cel care o formase pe Kate în acest sens, încurajând-o să se ducă la concerte cu şcoala.

— Doriţi să-l ascultaţi acum? întrebă Guy. Dacă vecinii n-au nicio obiecţie, adică…

Maria răspunse înaintea soţului ei, spunând că vecinii nu puteau avea nicio obiecţie, după câtă gălăgie făceau cu televizoarele lor. Prin aceste cuvinte, Maria îşi descărca o veche ranchiună, căci tare şi-ar mai fi dorit şi ea un televizor. îl invită pe Guy în casă, să le vadă pick-up-ul.

— Mă tem că nu putem pune discuri stereo, iar acum acul trebuie să fie foarte tocit, spuse neliniştită Kate. Copiii îl ascultă tot timpul.

— Discul e mono, şi am adus un ac nou, răspunse Guy, scoţând un pacheţel din servieta care începea să semene tot mai mult cu un sipet plin de comori.

— De unde ai ştiut ce fel de ac trebuia să iei? îl întrebă Kate, surprinsă.

— De la Richard.

În timp ce Guy schimba acul, Kate îşi aminti de o după-amiază în care ea şi Richard se uitaseră într-o vitrină

unde era expus un pick-up de acelaşi tip. Era minunat că-şi amintise şi îi dăduse lui Guy instrucţiunile necesare.

Maria admira îndemânarea cu care lucra Guy la înlocuirea acului.

— Sunteţi mecanic? se interesă ea. Vă pricepeţi la articole electrice?

— Da, într-un fel…

Zâmbetul lui o încurajă să se lanseze într-un şir de tânguieli despre frigider. Soţul şi fiul ei nu reuşiseră să-l repare, dar poate că…

Îi dădu un cot lui Kate.

— Roagă-l! o îndemnă ea printre dinţi.

Kate fu surprinsă. Oricine ar fi înţeles cât de grav era să nu ai frigider pe o asemenea caniculă, dar se îngrozea la gândul de a-l chema pe Guy în bucătărioara lor sordidă.

Însă era prea târziu.

— Să-i arunc o privire, spuse Guy.

Peste un minut, stătea pe vine, privind în vechiul frigider.

— Aveţi o lanternă? întrebă el.

Cu ajutorul acesteia, găsi un anumit obiect în fundul frigiderului, moşmondi ceva la el şi, peste câteva momente, motorul scoase un ţăcănit slab. Se opri, porni din nou, şi în sfârşit începu să toarcă regulat. Guy se ridică, închise uşa frigiderului şi-i spuse Mariei că mâncarea pe care o lăsase înăuntru era salvată.

— Cerul fie lăudat! exclamă Maria, dar nu uită să-l laude şi pe Guy, la unison cu Andreas şi Kate. Numai Spyridon tăcea. Îşi citea ziarul cu o expresie maliţioasă, în timp ce ceilalţi se aşezau să asculte discul.

Când simfonia se termină, Guy îşi luă imediat rămas-bun. Toţi îi strânseră mâna, cu excepţia lui Spyridon. Maria îi mulţumi din nou pentru că reparase frigiderul, Andreas îi mulţumi pentru disc, iar Kate spuse numai atât:

— Îţi mulţumesc pentru tot.

— Presupun că ne vom vedea mâine, răspunse Guy.

A doua zi, Kate intră în birou nerăbdătoare să se apuce de lucru. Guy apăru la agenţie abia după amiază, iar Susanna anunţă că vorbea cu Liana, ghida şefă, în cabinetul domnului Leontinos.

— Liana are o rochie nouă, adăugă ea. E verde ca jadul şi e mai frumoasă ca oricând. Mă mir că şi-a pus o rochie nouă, chiar şi pentru domnul Wilton.

Aceasta era o aluzie la faptul că Liana urma să se mărite în ultima săptămână din septembrie, iar Susanna se mira că purta înainte de nuntă una dintre rochiile din trusou. Dar mama Lianei, care era văduvă, avea bani destui, iar logodnicul ei, Nicos, obţinuse un post bun ca inginer la o firmă.

Nicos era un tânăr gelos din fire. Nu-i plăcea ca logodnica lui să umble cu „ciurda aia de străini”, cum spunea el, şi-i smulsese promisiunea de a se lăsa de meserie, după nuntă. Ghida imediat următoare se aştepta să-i ia locul până la sfârşitul sezonului, iar Kate spera să i se ivească şi ei o ocazie, poate în urma recomandărilor Lianei. Kate o plăcea şi o respecta pe Liana, care fusese foarte bună cu ea şi o instruise cu multă generozitate.

În ziua aceea, Kate lucra pentru un recepţioner, iar la sfârşitul după-amiezii, când se duse să ia corespondenţa de la semnat, acesta îi spuse că Liana şi Guy Wilton plecaseră de la birou împreună. Liana urma să-i arate lui Guy drumul pe plajă până la Hotelul Afrodita, întrucât mulţi vizitatori nu ştiau de existenţa lui.

Era o cărare dificilă, şerpuind printre stânci şi, uneori, presupunând escaladarea acestora.

— Poteca asta ar trebui să fie modernizată, comentă recepţionerul. Ar fi un loc minunat de plimbare pentru turişti, mai ales la ora asta, când apune soarele.

În drum spre casă, Kate se gândi la toate cele

întâmplate. Probabil că Guy o cucerise pe Liana. Avea un efect ciudat asupra tinerelor femei – Susannei îi trezise un interes de-a dreptul absurd. Probabil că şi Liana îl cucerise pe Guy. Liana cucerea pe toată lumea.

După evenimentele din ajun, seara părea plicticoasă şi neinteresantă. Mâncară de cină, apoi Kate strânse masa, ajută fetele la lecţii şi le culcă. Spyridon se culcă şi el, întrucât a doua zi trebuia să se scoale cu noaptea-n cap, iar Maria n-o lăsă pe Kate să asculte discul, ca să nu-l deranjeze.

Andreas şi Maria nu aveau telefon, dar puteau primi mesaje la brutăria din colţ, în caz că Spyridon era chemat de urgenţă. La ora nouă, soţia brutarului bătu la uşă. În mod surprinzător, însă, mesajul nu era pentru Spyridon, ci pentru Kate, care trebuia să-l sune imediat pe domnul Leontinos.

Kate alergă la brutărie şi dădu telefon.

— A avut loc un accident, undeva pe plajă, o informă domnul Leontinos. Liana a căzut şi s-a lovit la gleznă. Sper că nu şi-a fracturat-o, dar e destul de grav, iar Guy Wilton a trebuit s-o ducă la spital.

În continuare, domnul Leontinos spuse că a doua ghidă, care era căsătorită, nu putea veni a doua zi, fetiţa ei fiind bolnavă.

— Kate, trebuie s-o înlocuieşti pe Liana, încheie el. Pregăteşte-te să porneşti cu Spyridon, dimineaţa, la ora şapte cel mai târziu. Vei avea ocazia să-ţi demonstrezi talentele de ghid, pentru un grup mare de turişti, într-o excursie de-o zi întreagă.

Capitolul 4

Pentru misiunea de ghid, Kate îşi luă rochia turcoaz. Deşi nu-i purtase noroc în seara când se dusese la aeroport îmbrăcată cu ea, era cea mai bună rochie a ei, iar Maria insistase s-o îmbrace. De asemenea, o pusese să-şi înfăşoare capul cu o eşarfă, la fel cum făcea întotdeauna

Liana. Maria o văzuse pe Liana de două ori şi ştia că o ghidă trebuia să arate demn, nu să se lase ciufulită de vânt.

Kate nu avea niciun batic potrivit, aşa că Maria îi oferise o plasă albastră cu care de obicei acoperea carnea. Kate o spălă bine şi o lăsă să se usuce peste noapte, împodobind-o pe margini cu mărgele albastre mici de la un colier al Christellei care se rupsese. Arăta destul de bine, deşi albastrul mărgelelor nu se prea asorta cu rochia.

— Să nu accepţi nicio reducere de la tariful obişnuit al Lianei, îi ordonă Maria. Nici măcar cu cinci mils.

Cinci mils era o monedă mică de metal, cipriotă. Kate nu încercă să-i explice că, în calitate de înlocuitoare a Lianei, nu putea pretinde aceleaşi sume. Spera numai ca domnul Leontinos să-i adauge un mic supliment peste salariul săptămânal. Dar mai mult spera ca Maria să-i lase măcar o mică parte din bani.

În sfârşit, Kate se aşeză pe fotoliul ei din autobuz, lângă cel al şoferului. În timp ce Spyridon se ocupa de benzină şi ulei, scrută lista pasagerilor care o aşteptau. Era un autobuz de mărime medie, dar cei douăzeci şi patru de vizitatori îşi puteau alege destul de uşor locurile. Trebuia să-i ia de la diverse hoteluri, începând cu Afrodita.

Descoperi că de la Afrodita avea de luat nouă pasageri – al nouălea fiind Guy.

— Bună, Kate, o salută el. Vin şi eu să te ajut.

Părea să insinueze că ar fi fost incapabilă să se descurce singură, iar Kate îşi dori să-i fi putut cere să nu ocupe locul din spatele ei, care de obicei rămânea liber.

Trecură pe la celelalte patru hoteluri, unde Guy coborî cu Kate pentru a le ura bun-venit turiştilor.

Kate ar fi preferat s-o facă singură, dar recunoscu că Guynu-i uzurpa dreptul de a li se adresa ea în primul rând, iar doamnele se bucurau să fie ajutate de el la urcarea în autobuz. Părea să cunoască deja pe toată lumea după

nume şi era clar că-şi făcuse datoria, vizitându-i în prealabil. Kate nu putea să nege că Guy îi era de mare folos, până la Hotelul Nereides, ultimul de pe listă, unde se produse o situaţie jenantă.

O doamnă căsătorită dorea cele mai bune locuri, aflate în faţă, care erau deja ocupate. Soţul ei le spuse că avea discopatie şi o durea spatele, aşa că nu puteau sta pe următoarele două locuri, de deasupra roţii. Nu le suportau nici pe cele din spate, unde autobuzul se încingea prea tare.

Zâmbetul cuceritor al lui Guy le convinse pe cele două fete din faţă să renunţe la mult-doritele locuri. Faptul că i se supuneau atât de prompt o făcu pe Kate să simtă un junghi inexplicabil.

Luă microfonul în mână şi se ridică să-şi ţină discursul introductiv. Le ură tuturor bun-venit, apoi le spuse că urmau să aibă o zi foarte plăcută, prezentându-se şi enumerând obiectivele de vizitare. În sfârşit, se aşeză, cu spatele spre Guy, căruia îi simţise privirea în tot timpul cuvântării.

În timp ce străbăteau prima porţiune dreaptă de şosea, le spuse turiştilor că în curând aveau să cotească spre coline, lăsând în urmă câmpiile neinteresante din Messaoria, deşi ar fi fost plăcut să le vadă primăvara, când erau acoperite cu flori. În dreapta se distingea deja conturul fermecător al masivului montan de nord.

În continuare, Kate abordă problema banilor.

— E un subiect pe care nu-mi face plăcere să-l menţionez, preciză ea râzând. Dar trebuie să vă încasez taxele. Vă rog să vă pregătiţi câte două lire sterline fiecare, iar eu voi trece să le iau.

Adăugă suma suplimentară din partea celor care doreau să ia prânzul la restaurantul din Kyrenia, iar pe cei care-şi luaseră mâncare la pachet îi asigură că o puteau consuma în condiţii la fel de plăcute. Străbătu autobuzul,

zâmbindu-le tuturor şi încercând să-i adreseze fiecăruia câteva cuvinte cu titlu personal, în timp ce încasa contribuţia. Două lire sterline erau uşor de plătit, dar cu banii de masă putea fi mai complicat. Kate constată că Guy o urma îndeaproape şi, în câteva rânduri, fu nevoită să-i accepte ajutorul pentru a da înapoi restul.

La întoarcerea pe scaun, numără banii şi îi puse în poşetă, ştiind că n-avea s-o lase din mână până seara, când preda încasările la birou. Uşurată că totul era în regulă, se întoarse spre Guy ca să-i ceară veşti despre Liana.

— Am dat telefon aseară, iar mama ei mi-a spus că nu are nicio fractură, slavă Domnului. E doar o luxaţie, destul de gravă, şi nu are voie să umble timp de o săptămână. Doamna Kronos a spus că i-au pus glezna în gips, dar uşor, din fericire.

— Biata Liana, comentă Kate, întrebându-l apoi pe Guy dacă el o dusese la spital.

— Într-adevăr, răspunse calm Guy. I-am telefonat de la spital lui Nicos, care a venit imediat, aşa că eu m-am retras, fără să mai aştept stabilirea diagnosticului.

— Şi cum s-a întâmplat accidentul? se interesă Kate.

— A alunecat pe stânci – pe platforma de deasupra unui bazin natural, chiar înainte de a ajunge la Afrodita. Dacă nu se temea că-şi udă pantofii, poate n-ar fi păţit nimic. N-a vrut să mă lase s-o ţin de mână, adăugă el, zâmbind. Mă tem că, pentru domnişoara Kronos, numele meu este Domnul Abominabil. Mi-am propus să-i aduc un fel de ofrandă de ispăşire.

Drumul începuse să şerpuiască prin văi. Spyridon opri, când în faţa maşinii apăru un catâr care nu voia să se clintească, oricât ar fi claxonat.

— Cei mai încăpăţânaţi catâri din lume sunt cei din Cipru, spuse Kate, în timp ce Guy cobora şi el să dea la o parte animalul din drum, urmat de una dintre cele două fete, cu aparatul de fotografiat. Kate presupuse că fata îşi

dorea mai mult să-l fotografieze pe Guy, nu catârul.

Soarele dogorea fierbinte, iar Kate le distribui tuturor pasagerilor, cu excepţia lui Guy, şerveţele roz umezite cu colonie răcoritoare, cumpărate special de la farmacie. Guy o ajută când se opriră lângă un smochin, ca să culeagă smochine proaspete pentru pasageri. Kate le arătă cum să le cojească şi să le desfacă, apoi începu să le povestească legenda Vârfului Pentadaktylos, muntele cu cinci degete, ale cărui cinci piscuri stâncoase se profilau pe albastrul cerului, la stânga, ca degetele unei mâini ridicate.

La sfârşitul povestirii, Guy se aplecă peste umărul ei pentru a-i spune că-i captivase pe toţi, inclusiv pe el însuşi.

Până la Kyrenia mai aveau cinci kilometri. Programul includea o vizită la Castelul Kyrenia, cu catacombele temniţei sale. După ce reveniră la lumina soarelui, Kate invită turiştii să se odihnească în timp ce ea le explica unele detalii despre castel.

— Coeur-de-Lion a venit vreodată aici? se interesă un bărbat.

— Coeur-de-Lion? repetă Kate, evitând să rostească numele Regelui Richard, de teamă că s-ar fi putut să-i tremure vocea, spre amuzamentul lui Guy. Totuşi, trebuia să-l pronunţe. Le povesti despre furtuna violentă care împinsese spre Cipru corabia cu Prinţesa Berengaria, logodnica regelui, urmată de Richard cu securea de război în mână. Richard şi Berengaria se căsătoriseră lângă Limassol, în sud, apoi regele cucerise insula şi îl subjugase pe Isaac Comnenus, un fals pretendent care se autointitulase împăratul Ciprului. Isaac fugise, lăsându-şi fiica la adăpost într-un castel – poate chiar în acela, sau poate în castelul şi mai greu de cucerit din Buffavento, aflat nu departe, mai sus pe coline.

Fiica lui Isaac, cunoscută ca „Domniţa din Cipru”, venise la intrarea castelului şi îngenunchease în faţa

învingătorului, predându-i fortăreaţa şi cerşindu-i mila.

— Vreţi să spuneţi că a capitulat în faţa lui Richard? se interesă vizitatorul cel curios.

— Părerile istoricilor sunt împărţite, dar există motive de a presupune că Richard zăcea bolnav la Nicosia şi a trimis în locul lui un om numit de Lusignan. După aceea, de Lusignan a devenit domnitorul Ciprului, întemeind dinastia regală care a domnit peste insulă timp de trei sute de ani. Vă mai amintiţi blazonul Casei Regale Lusignan, pe are l-aţi văzut pe peretele principal, la intrarea în castel?

Apoi, Kate le zâmbi tuturor, anunţând veselă:

— Şi-acum, gata cu istoria. E timpul să lăsăm şi noi castelul în seama altora şi să ne ducem la masă.

După ce mâncară pe îndelete, Kate îi adună pe toţi la un loc pentru drumul la Nicosia, spunându-le că aveau să se oprească la o olărie mică şi interesantă, de unde puteau cumpăra orice, de la scrumiere cu model grecesc până la amfore mari.

— Uitaţi-vă cât doriţi, le spuse ea, intrând. Nu e nevoie să cumpăraţi, decât dacă vreţi neapărat.

Se aşeză şi ea în faţa olăriei, privind spre coline şi prefăcându-se că nu observa prezenţa lui Guy, care se oprise chiar în spatele ei. În zare se vedea Castelul Buffavento – o ruină singuratică, înălţându-se grandios pe cea mai îndepărtată culme.

— Buffavento, spuse Guy. Mă întreb cum şi-a căpătat numele.

— După locul unde se află, evident, răspunse Kate, fără a întoarce capul. Dacă mă ascultai în autobuz, când am explicat, m-ai fi auzit spunând că Buffavento înseamnă Cel care Sfidează Vântul.

— Eram cu mintea în altă parte, se scuză Guy. Mă gândeam la fata despre care ne-ai povestit. Domniţa din Cipru. Ne-ai spus cum se numea tatăl ei, Comnenus, dar n-

ai menţionat numele de botez al fetei.

— Nici istoricii nu-l menţionează, spuse Kate, continuând să-i evite privirea. Fata nu a fost un personaj important. Era cunoscută ca Domniţa şi nimic mai mult.

— Sunt sigur că era frumoasă, presupuse Guy. Probabil a arătat fermecător, îngenuncheată pe trepte, cu castelul în spatele ei. S-a măritat cu bărbatul în faţa căruia a capitulat?

— Doamne fereşte! Tatăl ei era un uzurpator josnic, pe când de Lusignan era extrem de distins şi obţinuse titlul de Rege al Ierusalimului încă înainte ca insula să-i fi fost predată.

Kate vorbea pe un ton trufaş, sperând ca Guy să nu continue prin a pune singura întrebare la care ea n-avea niciun chef să răspundă.

Guy o formulă imediat.

— Iar acest Lusignan, continuă el. Care era numele lui de botez?

Kate îşi încleştă mâinile, căutând o diversiune în minte. Apoi, cu un ţipăt de groază, îşi dădu seama că-şi putea încleşta mâinile, ambele mâini, când una dintre ele ar fi trebuit să fie ocupată de poşetă.

Se repezi spre autobuz, care era gol. Spyridon stătea lângă portieră. Fără îndoială, el era cel care coborâse ultimul din autobuz, ceea ce însemna că mai rămăsese acolo, singur cu poşeta ei, cel puţin câteva momente. Dar lui Spyridon i-ar fi fost de ajuns o fracţiune de secundă. Kate nu voia să-l creadă atât de lipsit de scrupule încât să-i fure toţi banii încasaţi de la pasageri, însă ştia că nu s-ar fi codit să sustragă măcar o mică parte din ei.

Auzi din spate glasul lui Guy.

— Kate, uite-ţi aici poşeta. De cinci minute ţi-o tot ţin, ai fi putut să vezi cu ochii tăi, dacă mă învredniceai măcar cu o privire!

Râdea. Kate râse şi ea, de uşurare, apoi îi mulţumi

din toată inima, spunând că fusese o neglijenţă îngrozitoare să lase poşeta acolo, deşi probabil nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Nu pomeni nimic despre Spyridon, care-i privea cu interes.

— Îţi sunt cu adevărat recunoscătoare, îi mulţumi ea încă o dată lui Guy.

— Atunci, poate-mi satisfaci şi mie dorinţa.

— Şi care e acea dorinţă?

— Numai să aflu numele tipului – bărbatul în faţa căruia a îngenuncheat fata. Mi s-a năzărit mie, aşa, să-l ştiu!

Kate trase adânc aer în piept. Era încolţită şi o ştia prea bine.

— Se numea Guy, spuse ea. Guy de Lusignan.

Capitolul 5

Guy şi Richard, îşi repetă Kate în sinea ei pentru a suta oară, în seara aceea, înainte de a adormi. Doi cuceritori distinşi, eroi ai legendei Domniţei din Cipru.

Desigur, paralela era ridicolă.

Cele două nume continuau s-o urmărească. Guy şi Richard. Erau în ordine inversă, îşi spuse Kate, încercând să le inverseze. Dar îi era greu să spună, aşa cum ar fi trebuit, Richard şi Guy. Cumva, nu suna bine.

A doua zi dimineaţă, Kate se trezi într-o lume aflată foarte departe de castelele cruciaţilor. Maria bombănea, iar Bembo, care mergea cu mica lui bicicletă pe lângă Kate, la plecarea acesteia spre slujbă, refuza să se întoarcă în curte, aşa că fu nevoită să-l ducă acasă şi întârzie la birou, unde în lipsa ei se îngrămădiseră multe lucrări.

Seara, la plecare, Kate îi făcu o vizită Lianei, ca să vadă cum se mai simţea. Nici nu s-ar fi gândit să treacă pe-acolo neinvitată, dacă nu se întâmpla accidentul. Kate se cam temea de mama Lianei. Doamna Kronos era înaltă şi frumoasă, semănând mult cu fiica ei, şi avea un aer distins care o făcea pe Kate să se jeneze cu mediul modest din

care provenea ea.

Deşi Kate nu se aştepta ca doamna Kronos să fie prea încântată la vederea ei, aceasta îi zâmbi şi o invită în camera elegantă unde Liana stătea rezemată de perne, pe o canapea mare.

La apariţia lui Kate, se ridicară în picioare doi bărbaţi. Primul era domnul Hamel, iar al doilea, Guy. Rămaseră în picioare cât timp Kate se duse la Liana şi se interesă de glezna ei, dăruindu-i bucheţelul de iasomie adus, care arăta jalnic în comparaţie cu florile ce umpleau camera. Liana îl primi cu graţie, mirosindu-l un moment şi comentând că parfumul era delicios, apoi îl puse alături şi privi spre cei doi bărbaţi.

— Nu e necesar să faci prezentările, spuse domnul Hamel. O cunosc deja pe Kate.

Zâmbindu-i, o întrebă:

— Îmi permiţi să te numesc Kate, în amintirea unei singure întâlniri de neuitat?

— Vă rog, răspunse Kate, zâmbindu-le amândurora, deşi avea impresia că, din cine ştie ce motiv, pe Guy nu-l încânta prezenţa ei acolo.

Conversară agreabil, mai întâi despre glezna Lianei, care o duruse considerabil două nopţi şi o zi, dar acum îşi mai revenise.

— N-am de gând să stau ancorată pe canapeaua asta toată săptămâna, orice-ar spune ei, zise hotărâtă Liana. Oricum, n-am să pot lucra cel puţin zece zile, şi va trebui să te ocupi şi de alte excursii. Domnul Leontinos mi-a telefonat şi a spus că-ţi va da un grup de dimineaţă pentru Salamis. Zicea că a auzit din surse sigure cât de minunat de-ai descurcat ieri. Mă întreb cine i-o fi putut spune…

Îi zâmbi lui Guy, dar acesta nu răspunse nici la comentariu, nici la zâmbet. Dacă avusese o părere favorabilă, de ce nu spunea? se întrebă Kate. Era posibil să se teamă că laudele lui i s-ar fi putut urca la cap?

— Frumoasele mele flori de iasomie ar trebui să fie puse în apă, observă apoi Liana. Kate, vrei să te ocupi tu de ele, te rog?

Kate luă buchetul din mâna lui Guy şi tocmai ieşea din cameră, când o auzi pe doamna Kronos spunând:

— George, vrei să fii atât de bun şi să pui de băut pentru toată lumea?

„George" era domnul Hamel, după cum descoperise deja Kate, spre marea ei surprindere, căci numele nu i se potrivea deloc; s-ar fi aşteptat să aibă un nume de botez mult mai romantic. Se întreba dacă era într-adevăr creştin, şi de ce naţionalitate era.

În timp ce ea punea florile în apă, domnul Hamel intră şi el în bucătărie, spunând că venise după gheaţă.

— Ţi-a spus cineva vreodată că ai nişte mâini cu adevărat magice? începu el.

— Nu mă pricep la scamatorii, răspunse Kate.

— Ai înţeles ce-am vrut să spun, replică domnul Hamel, privind-o în ochi. Am un chef nebun să-ţi fac complimente.

Nebun era cuvântul cel mai potrivit, îşi spuse Kate, susţinându-i privirea. Avea ochi căprui şi era un om ciudat. Instinctul o prevenea să fie prudentă cu el, dar interesul lui o flata totuşi.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândeam la flori, evident, întrebându-mă cum va arăta iasomia mea lângă trandafirii şi gladiolele superbe care sunt deja în cameră.

— Mi-ar face plăcere să-ţi trimit un buchet de trandafiri, spuse domnul Hamel.

— Nu e nevoie, eu nu mi-am scrântit glezna, râse Kate, înţelegând acum că domnul Hamel îi trimisese Lianei trandafirii, pe când Guy alesese gladiole, care aveau un caracter mai puţin personal.

Tocmai reflecta la diferenţa de preţ, când domnul

Hamel o întrebă din nou la ce se gândea.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să arunc o privire în frigiderul ăsta enorm, când îl veţi deschide ca să luaţi gheaţa, răspunse Kate. N-am mai văzut niciodată unul atât de mare. Şi ce bucătărie minunată...! Pare să conţină tot ce şi-ar putea dori vreodată o femeie.

Îndatoritor, domnul Hamel deschise uşa frigiderului, lăsând-o pe Kate să se uite înăuntru în timp ce scotea tăviţa cu cuburi de gheaţă. Kate, însă, se grăbi să pună florile în apă şi să se retragă, hotărâtă să nu rămână singură cu el în bucătărie mai mult decât era necesar.

Se părea că domnul Hamel nu era obişnuit cu fetele nerăbdătoare să scape de compania lui. Când o urmă în cameră, nu-i aruncă nicio privire, ci începu să toarne de băut pentru Liana şi mama ei.

Guy se apropie şi el de masă.

— Kate ce bea? se interesă el.

— Tocmai voiam s-o întreb, răspunse pe un ton trufaş George Hamel, ignorând intenţionat faptul că pe Kate ar fi trebuit s-o servească mai întâi, în calitate de vizitatoare. Ar putea lua un ouzo, dacă preferă băutura cea mai populară pe insulă.

— Nu, nu ouzo, se grăbi Kate să refuze, amintindu-şi ce efect avea asupra lui Spyridon.

— Kate, îţi propun un vin de Xeres, interveni Guy. Cel din Cipru e delicios şi îl bem adesea şi noi, în Anglia.

Se întoarse spre doamna Kronos, pentru a-i cere permisiunea:

— Îmi permiteţi, kyria?

În sfârşit, luă sticla de vin şi turnă într-un pahar mic pentru Kate.

— Vreau să văd unele dintre vestigiile antice, interveni apoi domnul Hamel, adresându-i-se Lianei. Ştii că încă n-am intrat niciodată în Oraşul Vechi din Ammochostos? Ai vrea să mă conduci acolo, imediat ce-ţi

mai revii cu glezna?

— Aş fi încântată, răspunse Liana. Dacă vrei să mergi cu taxiul, te pot duce oricând, dar va trebui să mergi singur pe jos, în timp ce eu te aştept în taxi.

Kate observă o privire cu subînţeles schimbată între domnul Hamel şi mama Lianei.

— De ce n-aţi lua-o şi pe Kate cu voi? propuse doamna Kronos, zâmbindu-i apoi lui Kate. Ai vrea să faci asta, draga mea? Poţi să-l conduci pe teren, iar Lianei i-ar reveni doar explicaţiile. Eventual, într-o seară, aţi putea pleca mai devreme de la birou…

— Veniţi şi dumneavoastră? o întrebă Kate.

— N-aş crede. Am văzut de multe ori Oraşul Vechi, răspunse doamna Kronos, zâmbindu-i acum domnului Hamel. Mă vei scuza, nu-i aşa, George?

— Dacă n-am încotro… Aş dori să-l conving şi pe logodnicul Lianei să ne însoţească, cel puţin după aceea, la cină. Am fi un grup foarte plăcut – Liana, Nicos, Kate şi cu mine.

În acel moment, soneria de la uşă anunţă sosirea lui Nicos şi stabiliră întâlnirea pentru următoarea seară de joi, după care Kate se ridică să plece, aşteptându-se ca Guy şi domnul Hamel să-i urmeze exemplul.

— Kate, dacă trebuie să pleci acum, telefonez după un taxi ca să te conduc acasă, spuse George Hamel.

— Pe Kate o conduc eu, interveni Guy.

Nimeni nu mai spuse nimic. Guy îl privi pe George Hamel, George Hamel îl privi pe Guy, apoi ridică din umeri. Peste cinci minute, Kate era în stradă, cu Guy alături.

— De ce ţii neapărat să te tot amesteci în treburile mele? izbucni Kate.

— Doar ai atâta minte încât să nu te duci singură cu lădoiul ăla.

— De ce-l numeşti aşa pe domnul Hamel?

— Se zice că într-un lădoi poţi găsi comori, dar când

îl deschizi, de multe ori descoperi că e gol şi fără nicio valoare.

— E un om interesant, insistă Kate. Mă întreb ce viaţă a avut şi cum s-a îmbogăţit aşa.

— Şi eu mă întreb, replică Guy cu subînţeles. Am fost tentat să-i aflu naţionalitatea întrebându-i pe recepţionerii de la Afrodita. Cu siguranţă, i-au văzut paşaportul, dar ar fi fost josnic să le smulg informaţii confidenţiale. Pariez că adevăratul lui nume nici nu e George ci cu totul altul, mult mai puţin englezesc.

Kate nu spuse nimic.

— Îi spui George? insistă Guy.

— Nu m-a invitat. Şi chiar dacă ar face-o, cred că se cuvine totuşi să-l numesc „domnul Hamel”. Altfel, ar părea o impertinenţă, şi e un om atât de important!

— Important! pufni Guy. Nu cumva banii lui ţi-au luat ochii, Kate?

— Îi conferă o anumită strălucire, la care se adaugă şi aspectul lui romantic…

— Să nu care cumva să te amăgeşti cu gândul că te-ai îndrăgostit de el! o preveni crunt Guy.

— Nu m-aş putea îndrăgosti de domnul Hamel, replică la fel de aprig Kate, în timp ce prin minte îi străfulgera chipul lui Richard. N-am memoria chiar atât de scurtă.

— Sigur că n-o ai, confirmă Guy, ştiind că la Richard se referea. Apropo, mai am un disc pentru tine.

— Încă un disc? Cum mi l-a putut trimite Richard atât de repede?

— Ai uitat că între Londra şi Cipru sunt curse aeriene regulate? Vrei să vii pentru două minute cu mine la Afrodita? Dau o fugă până în cameră şi ţi-l aduc.

Discul nu era împachetat şi nici însoţit de vreo scrisoare. Conţinea patru balade de Chopin, o berceuse şi o nocturnă, în interpretarea unui pianist celebru, iar

coperta reprezenta un portret al compozitorului.

Mulţumi, îşi luă rămas bun şi porni spre uşa hotelului, dându-i de înţeles lui Guy că nu era cazul s-o mai însoţească.

— Te conduc până acasă, propuse acesta cu încăpăţânare.

Kate nu-şi permise să asculte noul disc decât după ce găsi plicul ascuns în care ţinea fotografia lui Richard. Voia s-o folosească drept sursă de inspiraţie pentru scrisoarea formulată cu grijă pe care intenţiona să i-o scrie, ca să-i mulţumească pentru discuri şi minunata cutie cu ciocolată.

Dar, cum-necum, nu apucă să înceapă scrisoarea…

Trecuseră câteva zile fără a-l vedea pe Guy, ca să-i ceară adresa lui Richard. Şi, oricum, Guy putea să refuze să i-o dea. Nu vorbea despre Richard decât cu reţinere şi nu părea să observe cât de mult dorea Kate să primească orice veste, cât de mică, despre activităţile acestuia.

Sosi şi ziua de joi. Domnul Hamel rezervase un taxi, precizând că urma să-l conducă Spyridon, deşi ştia că taxiurile greceşti nu aveau acces în Oraşul Vechi, care le aparţinea turcilor. Kate ştia că pe Spyridon îl distra teribil situaţia care-l obliga s-o trateze cu respectul cuvenit clienţilor şi invitaţilor acestora.

Spyridon observase că domnul Hamel se cam aprinsese după Kate şi se frământa să caute căi de a profita de pe urma acestui lucru.

La poarta Oraşului Vechi, paznicul chemă un taxi turcesc şi făcură schimbul. Liana şi Kate erau ghide autorizate, altfel nu li s-ar fi permis trecerea, ca grecoaice cipriote, iar Nicos intra sub autoritatea Lianei. Turcilor le plăceau vizitatorii din străinătate, iar domnul Hamel era binevenit.

Nicos era un tânăr politicos, întotdeauna agreabil, cu excepţia momentelor când i se părea că alţi bărbaţi îi

acordau prea multă atenţie frumoasei lui Liana. Nu-l interesau ruinele şi venise numai pentru a avea grijă de ea.

Mergeau încet cu maşina pe lângă zidul de incintă, care nu era deloc ruinat, ci bine întreţinut şi înalt de peste cincisprezece metri. Pe alocuri, după cum le spusese Liana, atingea nouă metri grosime. Liana le prezenta un istoric al cetăţii, fortificată în timpul dinastiei regale Lusignan, de către regii care domniseră după Guy de Lusignan, şi de veneţienii care le succedaseră la tron.

— Oriunde se duceau, veneţienii lăsau întotdeauna în urma lor lei, spuse Liana, oprind taxiul într-un loc unde un leu de piatră, bătut de vânturi şi ploi, stătea pe un piedestal de lângă zid. Nu pot să spun cu certitudine dacă acesta este leul din legendă, despre care se povesteşte că ar avea o comoară ascunsă înăuntru, aceasta putând fi luată doar o dată pe an, în noaptea când leul îşi cască larg botul pentru câteva momente.

Nimeni nu ştie în care noapte şi la ce oră se întâmplă asta. Multe mâini s-au vârât în gura leului, se spune, dat nimeni n-a reuşit vreodată să ia comoara.

— Haideţi să vedem leul ăsta, propuse George Hamel. Mă gândesc să-i fac o fotografie artistică lui Kate, dacă vrea să-mi pozeze lângă leu.

— Veţi vedea că există posibilitatea de a escalada zidul din spate, ca să admiraţi priveliştea, spuse Liana. Cineva s-a urcat deja acolo.

Acel cineva era un bărbat, care se întoarse şi porni grăbit în jos, pe treptele de pe partea interioară a zidului. Ajunse la leu înaintea lui George Hamel şi a lui Kate, cărora le zâmbi în timp ce se apropiau de el.

— Bună! îi salută vesel Guy. Speram să vă întâlnesc. M-am aşteptat să vă opriţi pentru a vedea mai bine leul care râde.

Leul era comic – măreţia fiindu-i atenuată de o expresie amuzată. Kate pozã lângă el, după care îl întrebă

pe George Hamel, din politeţe, dacă nu voia să se fotografieze şi el.

— Leii par potriviţi cu stilul dumneavoastră, spuse ea, întrebându-se dacă-l putea convinge pe domnul Hamel să-l invite pe Guy în grupul lor. Simţea că, cu Guy alături, ar fi fost oarecum mai în siguranţă.

Făcu fotografia, observând că George Hamel poza ca un adevărat actor. Cu părul de un negru-albăstrui lucios şi pielea arătând mai închisă decât de obicei, nu-i lipsea decât costumul de epocă pentru a semăna leit cu cutezătorul conducător turc care se repezise călare drept spre o maşină de asalt cu roţile tăioase ca nişte cuţite, folosită de veneţieni, reuşind s-o distrugă dar pierzându-şi şi el viaţa cu acel prilej.

— Auziţi, domnule, spuse respectuos Guy, n-aţi dori să vă fotografiez împreună cu Kate?

— Nu mă mai tot domni atâta, replică George Hamel. Mă faci să mă simt ca un boşorog de nouăzeci de ani!

Totuşi, ideea de a se fotografia cu Kate îl tenta, iar când Guy întrebă dacă îi putea însoţi şi el, pentru a asculta explicaţiile Lianei, dădu din cap afirmativ, adăugând că mai aveau un loc în taxi.

Merseră apoi la Turnul lui Othello, numit astfel fiindcă se spunea că era chiar locul descris de scriitorul Giraldi Cinthio, dintr-a cărui povestire se inspirase Shakespeare.

— Povestea a fost adevărată, spuse Liana. Shakespeare l-a făcut pe Othello maur, dar personajul adevărat pare să fi fost un guvernator veneţian al Ciprului, numit Cristoforo Moro, de unde şi confuzia.

N-am auzit niciodată ca soţia lui să se fi numit Desdemona, dar cred că acest Moro trebuie să fi fost capabil de gelozia pătimaşă care până la urmă l-a făcut să-i ia viaţa.

— După părerea mea, a procedat absolut rezonabil,

comentă George Hamel. Oricine are dreptul s-o pedepsească pe femeia ce-i aparţine, dacă are probe concludente despre infidelitatea ei.

— Da' duri mai suntem… murmură Guy, atât de pătruns încât lui Kate îi fu greu să nu chicotească. Guy stătea chiar lângă ea, iar Kate bănuia că ceilalţi nu-i auziseră şoapta.

— Observaţi ce frumoasă e intrarea cu Leul Sfântului Marcu deasupra, continuă Liana. Cumpăraţi bilete de-acolo, iar apoi puteţi vizita toată clădirea.

Guy plătise deja taxa de intrare, venind acolo cu speranţa de a-i întâlni. George Hamel luă bilete pentru el şi Kate, apoi îi fotografie pe Nicos şi Liana stând împreună în taxi. Sfătuit de Liana, lăsă aparatul în maşină, căci pe metereze erau soldaţi şi putea avea necazuri cu ei.

— Astea da, bastioane, remarcă Guy, urmându-i pe Kate şi George Hamel în timp ce urcau treptele abrupte.

Întorcând capul, Kate văzu că avea o lucire veselă în ochi şi, ruşinată, îşi aminti cât de nepoliticoasă fusese cu el la sosire, în legătură cu bastioanele de la Nicosia. Guy părea s-o fi iertat, dar Kate îşi dorea să se fi purtat mai frumos.

Străbătură ruinele fostelor camere de locuit, încercând să identifice dormitorul Desdemonei şi scena tragediei.

— Se ştie sigur că acel Cristoforo Moro era veneţian, nu maur? întrebă George Hamel.

— Nimic nu e sigur, răspunse Kate, şi mai există şi alte opinii asupra acestui subiect. Dar Shakespeare a vorbit despre o batistă brodată cu fragi – batista pierdută a Desdemonei, de la care a pornit tot necazul. Familia lui Moro avea un blazon heraldic cu trei mure. Dacă înlocuim murele cu fragii, putem avea un indiciu interesant.

Preocuparea domnului Hamel faţă de posibilitatea ca eroul tragediei să fi fost italian, nu maur, i se părea destul

de ciudată. Îşi aminti cum se întrebase Guy în legătură cu naţionalitatea domnului Hamel şi, de-atunci, mai avusese şi o convorbire telefonică ciudată cu doamna Kronos, care o sunase la birou din partea Lianei, chipurile pentru a confirma ora întâlnirii.

— George a spus că ai o atitudine cam crispată faţă de el şi-mi dau seama că eşti foarte impresionată de poziţia lui, dar te sfătuiesc să-ţi schimbi comportamentul, îi recomandase doamna Kronos. Ştii, George e american şi este obişnuit cu fete mai sociabile decât tinerele cipriote. Ar prefera să i te adresezi pe numele de botez, aşa că numeşte-l George şi fii cu el cât poţi de fermecătoare. Am impresia că e un om destul de singur…

Kate se gândise le aceste cuvinte. Totuşi, nu se putuse îndura să-l numească „George”, aşa că evita să i se adreseze direct.

Un trosnet din spatele lor îi făcu să se întoarcă. Guy râdea. Le spuse că ridicase un bolovan, ca să-şi încerce puterile, şi fusese nevoit să-i dea drumul imediat.

— Îmi venea să sparg ceva, recunoscu el. Uneori, mi se năzăresc ciudăţenii din astea.

Îşi văzură de drum. Vizitară în continuare Catedrala Sfântului Nicolae, cunoscută şi ca Moscheea lui Lala Mustafa Paşa, de la capturarea oraşului de către turci, în anul o mie cinci sute şaptezeci şi unu. Guy cumpără o ilustrată cu catedrala, scrise ceva pe dosul ei şi i-o dădu lui Kate.

— Pentru mine? întrebă ea.

— Da, aş dori s-o păstrezi.

Kate întoarse ilustrata pe verso. Guy scrisese două iniţiale: K. R.

— Ce înseamnă?

— Într-o zi am să-ţi spun.

Kate introduse cartea poştală în geantă şi se întoarse spre domnul Hamel, care-i cumpărase un cadou mult mai

pretenţios. Alesese de la o mică tonetă cu suveniruri batiste dantelate, pentru Kate şi Liana, tocmindu-se la preţ într-un chip care pe Guy îl făcuse să-i zâmbească lui Kate, pe la spatele lui.

Urmau să ia cina la Nereides, iar Liana ceru ca mai întâi s-o ducă acasă pentru ca ea şi Kate să se schimbe. Kate se întrebă ce aştepta de la ea, ştiind că nu avea nicio rochie elegantă.

Rochia de şifon verde ca smaraldul pe care Liana intenţiona s-o poarte era întinsă pe pat, iar alături aştepta o rochie albă de dantelă.

— Vreau s-o iei de tot, nu numai pentru seara asta, îi spuse Liana lui Kate. Pentru mine e prea simplă, dar cred că ţie îţi va sta bine. Mai întâi spală-te şi fardează-te, apoi probeaz-o.

Rochia o făcea pe Kate să arate aproape de nerecunoscut. Liana insistă să accepte şi o pereche de sandale argintii şi un ruj corai pe jumătate consumat. Ar fi vrut să-i împrumute şi un colier, dar doamna Kronos se opuse.

— Altceva ar fi dacă ai purta pietre veritabile, sau perle, mai degrabă, îi spuse ea lui Kate. Bijuteriile artificiale te fac să arăţi cam banal. Îţi alungă inocenţa, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Kate nu prea înţelegea ce voia să spună, iar complimentul nu-i făcea deloc plăcere – dacă era într-adevăr un compliment.

Când se aşeză la masă, domnul Hamel o felicită pentru frumoasa rochie albă, spunându-i că arăta absolut seducător. Privirile lui continuară să exprime aceeaşi opinie toată seara, iar în unele momente Kate preferă să-şi mute ochii spre marea luminată de lună. Domnul Hamel profită de ocazie pentru a le arăta luminile iahtului său, ancorat în port. Îşi exprimă speranţa că Liana şi Kate aveau să vină în vizită la bord – şi nu o dată, ci de cât mai

multe ori.

Politicoasă, Kate întrebă cum se numea iahtul.

— Hebe, răspunse George Hamel. Hebe era zeiţa tinereţii, după cum cred că ştii. Le aducea zeilor cupele cu nectar, imagine care m-a inspirat.

Încercând să nu se mai gândească la Richard, care-i povestise despre Nereides, exprimându-şi dorinţa de a o invita acolo, dacă n-ar fi riscat să provoace bârfe, Kate se uită prin jur, aşteptându-se să-l vadă pe Guy, în vizite pe la mese, unde mâncau diverşi turişti.

Guy nu apăru, în schimb veni un chelner, aducând două cutii albe în care se aflau poşete – cadourile lui George Hamel pentru invitatele lui. Liana primi o geantă mică şi neagră, iar Kate una de piele albă subţire – exact poşeta visurilor ei.

— Ce splendoare! exclamă Liana. E o adevărată extravaganţă, George, dar îţi mulţumesc că eşti atât de extravagant.

Kate îşi exprimă şi ea mulţumirile cât putu de bine, neplăcându-i că era nevoită să accepte un cadou atât de scump, dar încântată totuşi că-l primise.

Ospătarul le prezentă o notă de plată enormă, pe care domnul Hamel o citi atent, apoi o achită. Nicos şi Liana îi mulţumiră, iar Kate le urmă exemplul. Cu acest prilej, îl numi pentru prima oară „George”, iar el zâmbi satisfăcut.

— A fost absolut minunat, spuse Kate, încercând să dea de înţeles că pentru ea seara luase sfârşit.

Până la Salamis erau doar zece kilometri, iar George Hamel spuse că, oricâtă experienţă avea ca ghid, probabil Kate nu văzuse niciodată celebrele excavaţii la lumina lunii. De asemenea, drumul trecea prin faţa unui hotel unde mai puteau lua ceva răcoritor, dacă voiau.

Kate răspunse că trebuia să se ducă direct acasă. Vorbea cu blândeţe. N-ar fi fost bine să refuze prea ferm, şi

nu putea conta nici pe protecţia lui Spyridon, care pentru bani ar fi făcut orice-i cerea domnul Hamel… orice-i cerea George căci, adresându-i-se pe numele mic, Kate îi acceptase prietenia.

Privind-o în adâncul ochilor, George îi puse întrebarea repetată secole în şir de bărbaţii care fac curte:

— Mă placi cât de cât, Kate?

— Puţin.

— Puţin înseamnă enorm – pentru mine. Frumoasa mea, nu mă îndur să mă despart de tine atât de repede. E încă devreme, abia zece şi ceva. Observ că nu porţi ceas…

— Nu am ceas.

— Tare aş mai dori să rezolv problema asta, declară el, punând mâna pe masă, astfel încât Kate să vadă ora la ceasul lui. Era zece şi jumătate. Apoi, mâna se deplasă şi îi găsi braţul, depunându-şi un moment degetele în scobitura cotului ei.

Atingerea dură doar un moment, dar avu efectul de a-i spori spectaculos încrederea în sine. Kate îşi simţea puterea – pentru prima oară, în cei optsprezece ani de viaţă ai ei, ştia că avea putere asupra unui bărbat. Bănuia că putea să se descurce cu el, deşi era atât de ciudat şi provenea dintr-o lume despre care ea nu ştia nimic. De asemenea, perspectiva de a vedea Salamis-ul la lumina lunii o atrăgea, ca o aventură interesantă, o experienţă de neuitat…

Şi totuşi, raţiunea o prevenea că ar fi fost mai înţelept să nu accepte – cu siguranţă, George avea s-o lase să plece acasă, dacă-i spunea că nu putea să mai întârzie.

Nehotărâtă, Kate se ridică în picioare, cu inima bătându-i de emoţie în timp ce George o conducea spre intrarea hotelului. Acolo o aştepta o surpriză.

Guy era în hol şi, spre uimirea lui Kate, lângă el stătea Andreas. Guy îl prezentă pe acesta lui George Hamel, explicându-i infirmitatea şi faptul că era tatăl lui

Spyridon şi capul familiei în sânul căreia locuia Kate. Mai spuse că îl invitase acolo la o cafea, cu promisiunea de a-l conduce apoi acasă.

— Din păcate, acum nu mai pot, îi spuse Guy lui George. Unul dintre turiştii mei s-a îmbolnăvit şi trebuie să aştept până la sosirea doctorului. Eşti atât de bun să-i duci cu maşina, pe el şi Kate?

Capitolul 6

— Îmi place, declară Andreas a doua zi dimineaţă, la micul dejun.

— George Hamel? întrebă Kate.

— Nu, nu el. Celălalt îmi place – domnul Guy Wilton. Este singurul englez cu care am simţit vreodată că pot sta de vorbă şi a fost foarte amabil să mă invite în oraş. Ar fi luat-o şi pe Maria, dar ea nu putea lăsa copiii singuri.

— A venit să te ia de acasă?

— Da. La ora nouă. A spus că ştia că nu erai acasă şi se gândise că poate mă plictisesc.

— Şi despre ce aţi vorbit?

— Despre construcţii, despre munca mea, despre cum o duce insula, cu toţi turiştii ăştia… Voia să ştie dacă am văzut-o vreodată pe mama ta şi i-am spus că nu, dar că am cunoscut-o pe bunica ta, care era o doamnă foarte frumoasă, de neam bun, şi că şi-a cheltuit puţinii bani pe care-i avea ca să te crească.

— Dar domnul Hamel ce părere ţi-a făcut?

— N-am avut timp să mă uit bine la el, dar mi-am dat seama că nu voia să vin şi eu cu tine. M-am aşteptat să mă refuze, mai ales când tu m-ai luat de braţ şi m-ai ajutat să mă urc în taxi, cu voi. Ar fi preferat să stau în faţă, lângă Spyridon, am văzut bine. Sper că n-ai fost prea îndrăzneaţă cu el. Nu uita, eşti o fată săracă, nedeprinsă cu stilul lui de viaţă. Am fost cam îngrijorat când te-am auzit numindu-l „George” – nu mi s-a părut în regulă. Ţine-te la distanţă de el, Katerina, iar dacă-l vezi pe domnul Guy Wilton îi poţi

spune că-i sunt foarte îndatorat, atât pentru tine cât şi pentru mine.

Andreas vorbea cu severitate. Doar cu rare ocazii i se adresa lui Kate pe numele ei întreg, iar acum în glasul lui se simţea o asemenea tristeţe, încât numele Katerina părea să conţină o nuanţă de reproş. Mai adăugă că nici nu ştia ce-avea să spună Maria când va vedea poşeta cea nouă şi scumpă pe care Kate o adusese acasă cu ea.

Maria spuse multe, dar fără a fi deloc nemulţumită de primirea unui asemenea dar, exprimându-şi speranţa că aveau să mai urmeze şi altele. Felul cum atinse poşeta o convinse pe Kate s-o ia cu ea la serviciu, deşi intenţionase s-o folosească numai cu ocazii deosebite.

Susanna ieşise din birou ca să scrie după dictare, iar Kate tocmai bătea la maşină, când intră Guy.

— Yiasou, o salută el vesel. Cum te simţi în dimineaţa asta?

— Foarte bine, şi foarte ocupată. Cuvântul ăsta l-ai învăţat aseară, de la doctor?

— Nu, nu de la doctor, răspunse Guy. Nu l-am folosit bine? Un om din barul de la hotel mi-a spus că e o formulă de salut.

— Yiasou, repetă Kate. Mai înseamnă şi „la revedere”.

— Deocamdată, nu vreau să-mi iau la revedere, replică el. Am venit să-ţi cer o favoare – două, de fapt.

— Şi anume?

— Prima e de natură profesională. Domnul şi doamna Smith, un cuplu de la Afrodita, vor să viziteze muzeul din Nicosia şi mi-au cerut să le găsesc un ghid cât mai bun care să-i conducă, mâine după-amiază, sâmbătă.

— N-au nevoie de niciun ghid, toate exponatele din muzeu poartă inscripţii în mai multe limbi.

— Vor să-i însoţească cineva care ştie exact ce e fiecare lucru, care le poate spune mai mult decât

inscripţiile. M-am gândit la tine, Kate. Vrei să vii?

— Nu sunt expertă în antichităţi, răspunse Kate. E adevărat că la curs am studiat exponate de muzeu, dar numai la nivel general şi fără să facem practică în castele şi expoziţii. Iar după-amiaza e o perioadă proastă. Muzeul e deschis între patru şi şase, aşa că vor avea doar două ore.

— E arhisuficient. Domnul Smith are unele probleme cu inima şi nu rezistă să umble prea mult pe picioare. Vin şi eu, desigur, şi vor o maşină, aşa că m-am gândit să-l angajăm pe Spyridon. Am vorbit deja cu Leontinos şi e de acord – întâmplător, domnul Smith e fratele unui director din sediul nostru de la Londra.

— Am s-o fac, acceptă Kate, încântată în sinea ei, deşi încerca să nu-şi arate plăcerea. Iar al doilea lucru pe care-l doreşti care e?

— Asta-i ceva mai dificil…

Guy privi spre fereastră. Ochii lui se opriră asupra poşetei albe de pe pervaz. Se răsuci în loc, brusc.

— Să nu mai ai nimic de-a face cu George Hamel, spuse el. Să-l refuzi, orice ţi-ar cere. Chiar dacă încearcă să aranjeze ceva prin Liana sau mama ei, să-l refuzi totuşi.

— Şi dacă vreau să-l văd? Dacă îl plac?

— Nicio clipă să nu-ţi permiţi să te gândeşti la aşa ceva.

— Tu eşti cel care permite şi refuză! strigă Kate furioasă. De cel i-ai băgat nasul, aseară? Nu-mi vine să cred că un vizitator a fost bolnav, sau că aşteptai doctorul.

— Ei bine, nici mie nu mi-a venit să cred că Liana avea să te manipuleze spre a te lăsa singură cu un bărbat ca George Hamel, replică Guy.

— Liana voia să vadă dacă glezna ei rezistă la efort, mergând pe jos spre casă cu ajutorul lui Nicos. Mai mult, cred că voia să fie singură cu Nicos. Probabil te depăşeşte ideea că doi oameni pot tânji să fie singuri, când se iubesc

atât de mult.

Guy o privi în ochi. În expresia lui se citea ceva care o făcu pe Kate să se teamă că spusese prea mult. În clipa aceea, sună telefonul, iar Kate răspunse.

— Bună dimineaţa, Kate, salută îmbietor un glas bărbătesc pe care-l recunoscu imediat. Toată noaptea m-am gândit la tine, întrebându-mă dacă nu cumva în dimineaţa asta eşti şi mai frumoasă.

— La asta nu-ţi pot răspunde, George, spuse Kate zâmbind, o idee mai încântată decât dacă Guy n-ar fi fost de faţă.

— Vreau să-mi dai posibilitatea de a mă convinge cu ochii mei, continuă George Hamel. Vii mâine pe Hebe? O croazieră, un picnic, eventual un popas lângă o insulă ca să înotăm, aşa că te rog să-ţi aduci şi costumul. Vom da o petrecere. I-am invitat deja pe Liana, Nicos şi mama ei, şi s-ar putea să mai chem două-trei persoane.

— Mâine, ai spus? Sâmbătă?

— Într-adevăr. Abia aştept să te văd. Speram să pornim la amiază, sau oricând îţi convine.

— Mâine nu pot veni, spuse Kate cu regret. Trebuie să fiu ghid, pentru nişte străini…

George Hamel protestă câteva minute, încercând s-o convingă, până când Kate îl opri, spunându-i că nu avea voie să poarte convorbiri personale la telefonul din birou.

— Ce ţi-a cerut? o întrebă Guy, după ce închise.

Kate îi explică.

— Voiam să mă duc, încheie ea oftând. Întotdeauna mi-am dorit să văd Oraşul Vechi de pe mare.

— Dacă asta-i tot ce doreşti, te pot duce eu, cu barca, oricând, spuse Guy.

— Serios?

— Îţi promit.

Apoi Guy plecă, amintindu-i că a doua zi aveau să pornească spre Nicosia, la două şi un sfert.

Duminică, Guy închirie o şalupă şi o invită pe Kate să vadă portul. N-o luă numai pe ea, desigur. Îi însoţeau Maroulla, Christella şi Bembo, în timp ce Andreas şi Maria stăteau pe plajă, aşteptându-i să se întoarcă.

La întoarcere trecură prin apropierea portului, unde văzură iahtul lui George. Era o navă mare splendidă, din fibre de sticlă, cu două motoare diesel. Pe punte stătea culcată o femeie, într-un costum de baie verde. Kate o recunoscu pe doamna Kronos şi presupuse că la bord se aflau şi alţi invitaţi. Guy nu comentă.

Kate se simţea datoare să spună ceva. I se părea ridicol să treacă pe lângă iaht fără a scoate o vorbă.

— George mi-a spus că l-a numit Hebe după zeiţa tinereţii, îi spuse ea lui Guy.

— Foarte potrivit. Ţi-a spus şi că Hebe avea puterea de a-i întineri pe bărbaţii bătrâni?

— Asta acum ai inventat-o!

— Câtuşi de puţin, insistă Guy. Citeşte-i pe clasici şi vei vedea că am dreptate.

— Mă întreb cât de departe a navigat George cu Hebe, spuse Kate.

— Cred că până acasă.

— Vrei să spui că a traversat Atlanticul cu iahtul ăsta? Ştii că George e american.

— Tot ce se poate, răspunse calm Guy. Eu însă am impresia că e de undeva din apropiere – sau, dacă nu el, atunci strămoşii lui.

Şi, cu un zâmbet misterios, refuză să mai discute despre George Hamel.

Fusese o zi minunată, îşi spuse Kate, în timp ce clătea costumele de baie şi le agăţa la uscat, în curticica din spatele bucătăriei. Nimic nu mai putea s-o strice.

Ceea ce se întâmplă în minutele următoare, însă, avu tocmai acest efect.

Spyridon ieşi în curte şi-i spuse că voia să-i arate ceva. Scoţând mâna din buzunar, dădu la iveală un obiect care lucea vag. Kate văzu că părea să fie un colier.

— Ce-i asta? întrebă ea bănuitoare.

— Vino în bucătărie şi-ai s-o vezi mai bine, o chemă Spyridon. Nu e nimeni.

Maria era sus cu copiii, iar Andreas stătea aşezat în grădiniţa din faţă. Bucătăria era goală. Spyridon întinse mâna stângă, cu salba petrecută peste încheietură şi capetele atârnând în gol.

— Unde ai găsit-o? întrebă Kate neliniştită.

— A dezgropat-o un cunoscut de-al meu. E constructor, lucrează la fundaţia unui hotel nou şi o netezea cu buldozerul. Crede că s-ar putea să valoreze ceva şi vrea să-i găsesc un cumpărător.

— Nu se poate, protestă Kate. Ştii foarte bine că oricine găseşte aşa ceva trebuie să predea obiectul la Departamentul de Antichităţi.

— S-ar putea să nu merite osteneala, susţinu Spyridon. Poate să n-aibă nicio valoare, să fie doar o poboadă ieftină aruncată de cine ştie ce femeie care s-a săturat de ea.

— Dă-mi-o s-o văd mai bine.

Kate luă salba şi o ridică în lumină, studiind-o. Avea forma unei benzi arcuite, flexibile, şi un luciu care semăna foarte mult cu al aurului veritabil.

— Unde e şantierul ăsta pe care lucrează prietenul tău? întrebă ea.

— Undeva la Nicosia, răspunse vag Spyridon.

La Nicosia! Amintindu-şi de muzeu, în mintea lui Kate se făcu lumină. Podoaba nu era o salbă, ci o diademă, o diademă străveche şi nepreţuită, una dintre comorile Ciprului. Văzând superba rozetă decorativă, îşi aminti de o vitrină din muzeu care conţinea patru asemenea diademe, expuse într-o configuraţie uşor asimetrică, de parcă ar fi

lipsit o a cincea diademă, luată temporar de personalul muzeului. Acum ştia că cea de-a cincea diademă fusese luată într-adevăr, dar de Spyridon, după ce intrase în muzeu împreună cu domnul Smith.

— Spyridon, spuse ea tăios, ai furat-o de la muzeu!

— N-aveam cum. Vitrinele sunt încuiate.

Ridicând din umeri, Spyridon zâmbi, ştiind că pe insulă existau foarte puţine încuietori care să-i reziste. Kate o ştia şi ea.

— Trebuie s-o duci înapoi la muzeu mâine dimineaţă, insistă Kate. Poate vor fi mai îngăduitori cu tine, dacă le spui că ai cedat unei tentaţii de moment.

— N-o duc înapoi. Tu ai s-o duci, şi nu la muzeu, ci la primul cumpărător. Mâine, când termini lucrul, te duci la Afrodita şi îl cauţi pe domnul Hamel. I-o oferi pentru o mie de lire sterline – începi prin a cere o mie cinci sute, ca apoi să mai laşi din preţ.

— Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva, declară Kate.

— Domnului Hamel îi plac obiectele frumoase, spuse şiret Spyridon. Te place pe tine, o să-i placă şi diadema. Poţi fi sigură că nu va spune nimănui că tu i-ai vândut-o. Şi va avea grijă de ea. Nu cred că va mai fi văzută vreodată în Cipru.

Spyridon luă diadema dintre degetele lui Kate şi o înfăşură într-o bucată de hârtie roz, păstrată de Maria de la cumpărături. Îi întinse lui Kate pachetul.

— Nu cred că vei fi tentată s-o duci înapoi la muzeu, spuse el. Un ghid autorizat, care să sustragă din comorile muzeului! N-ar avea deloc un efect pozitiv asupra domnului Leontinos. Şi ce-ar crede domnul Guy Wilton despre tine, şi domnul Richard Carter? Ai mare grijă de pachet, mâine în timp ce te vei afla la birou.

— Nu mă duc la birou. N-ai aflat, dar merg cu un grup numeros la Kyrenia. Nu te-au ales pe tine ca să conduci autobuzul. N-am să mă întorc înainte de şapte

seara.

— Cel mai potrivit moment ca să-l cauţi pe domnul Hamel. Nu trebuie decât să anunţi că ai venit, şi va dori să te primească. Poate chiar să te invite la masă – e o oră ideală.

— N-am s-o fac. Nu iau diadema. Dacă n-ar fi Andreas şi Maria, aş informa autorităţile.

După ce-l văzu pe Spyridon băgând pachetul roz în buzunar, Kate se întoarse să iasă din bucătărie. În clipa următoare, braţul îi fu apucat de la spate şi răsucit dureros, aşa cum obişnuia să facă Spyridon când era nemulţumit de ea. Acum era mai mult decât nemulţumit, era furios şi mârâia ameninţări pe care Kate se temea că le-ar fi putut pune în aplicare.

— Cum ţi-ar plăcea un braţ rupt, aproape de umăr? scrâşni el. Atunci, gata cu bătutul la maşină, gata şi cu înotul… Nu vei mai lucra ca ghid, altfel cum ai putea lua banii, cu o singură mână? Ţi-ar pune braţul în gips. Frumos ai mai arăta, în rochia aia albă pe care ai luat-o de la Liana vinerea trecută!

De pe scară se auzi vocea Mariei, iar Spyridon fu nevoit să-i dea drumul lui Kate. În seara aceea nu-i mai spuse nimic şi, a doua zi dimineaţă, când ea plecă, era încă în pat. Kate nu dormise bine, copleşită de responsabilităţi – vizitatorii din grup erau străini recent sosiţi, iar Guy nu venea cu ei.

Gândul la diadema furată o îngrijora considerabil, dar abia după plecarea autobuzului, când adunase banii, descoperi că diadema o împovăra efectiv – căci, punând teancul de bancnote în compartimentul cu fermoar al poşetei albe, văzu înăuntru ceva roz! O hârtie roz în care era împachetată diadema! Pesemne Spyridon se strecurase noaptea în cameră şi o pusese acolo fără ştirea ei, deşi Kate avea impresia că nu dormise aproape deloc.

La ora prânzului, în Kyrenia, Kate îl văzu în depărtare

pe Guy, plimbându-se prin port cu trei vizitatori de la hotelul de pe chei. Guy n-o observă şi, imediat, o doamnă din grupul ei descoperi că-şi uitase pălăria de soare la castel. Kate se întoarse să i-o aducă.

După ce găsi pălăria, când se pregătea să iasă din temniţa castelului, îi veni o idee.

Dacă s-ar fi descotorosit de diademă, atunci, pe loc? Nimeni n-ar fi putut dovedi că fusese în posesia ei sau a lui Spyridon, iar el n-ar mai fi putut-o sili să i-o ducă lui George Hamel. Mai devreme sau mai târziu, paznicii castelului ar fi găsit-o. Nepreţuita diademă nu trebuia să se piardă. În cel mai rău caz, ea însăşi ar fi putut să mărturisească adevărul.

Pradă unui impuls, Kate scoase din poşetă pachetul roz şi îl aruncă în gura neagră şi adâncă a fostei temniţe.

La întoarcere, Kate află că bietul Andreas căzuse la lucru şi fusese adus acasă, unde zăcea în pat. Urcă în camera lui, pentru a-l găsi palid şi zguduit, dar nu cu dureri prea mari. Andreas o asigură că nu se rănise grav, sperând ca după o zi, două, de odihnă să se pună pe picioare.

După cină, Maria urcă la etaj să stea cu soţul ei, lăsând-o pe Kate să spele vasele şi să culce copiii.

Astfel, Kate avu ocazia de a discuta între patru ochi cu Spyridon. Îi spuse ce făcuse. Era o mare uşurare pentru ea, deşi se temea de mânia lui.

Spyridon îi răspunse că era o proastă şi că merita o mamă de bătaie, după care stătu pe gânduri câteva minute.

— Trebuie să luăm diadema înapoi, spuse el, explicând în continuare că a doua zi trebuia să ducă un client la o petrecere care începea la ora şapte seara, prelungindu-se până spre zorii zilei, astfel încât îi lăsa timp ca să ajungă la Kyrenia şi înapoi înainte de a fi nevoie de

serviciile lui.

— Poarta castelului va fi închisă şi cred că cel puţin un paznic stă de gardă toată noaptea, îi spuse Kate.

— Îi ştiu eu pe paznicii ăia, răspunse dispreţuitor Spyridon. Toată noaptea sforăie în gheretă. Va trebui să vii cu mine, singur nu mă descurc.

— De ce?

— Voi lua o frânghie, iar pentru a coborî e nevoie de doi oameni. Tu vei coborî, iar eu am să ţin de frânghie şi-am să te ajut să ieşi.

Kate protestă îngrozită, dar Spyridon nici nu voia să audă.

— Tu ai aruncat diadema, tu ai s-o aduci înapoi, insistă el. Şi-apoi…

Îl văzu tremurând uşor. Spyridon nu se temea de niciun om în viaţă, dar îi era frică de duhuri şi era foarte superstiţios. În trecut, mulţi oameni muriseră în catacombele castelului, iar pe Kate n-o încânta deloc gândul de a coborî noaptea acolo.

Ideea îi displăcu şi mai mult în seara următoare, când Spyridon veni s-o ia la nouă şi jumătate, de la colţul străzii, unde-şi dăduseră întâlnire.

Când ajunseră în camera închisorii castelului, Spyridon lumină cu lanterna în gaură, sperând să vadă hârtia roz sau poate chiar diadema, dacă hârtia se desfăcuse. Raza lanternei nu ajungea până în fundul hrubei, dar distinseră câteva obiecte risipite – pachete de ţigări şi alte gunoaie, pe care vizitatorii nu se putuseră abţine să le arunce, în pofida interdicţiilor.

Spyridon scoase frânghia. Era subţire, nepotrivită escaladărilor, şi o adusese înfăşurată pe trup, sub cămaşă. Legă un capăt de o ieşitură din zid, apoi făcu un laţ pe care-l petrecu peste capul şi umerii lui Kate, strângându-l la subsuori şi punând-o să se aşeze pe marginea gropii, cu

picioarele în gol, de unde trebuia să se lase în jos.

— Nu pot, spuse Kate, simţind că-i pierea tot curajul.

— Vrei să te împing eu? întrebă răstit Spyridon.

— Atunci, dă-mi lanterna.

— Ai s-o scapi, proasto, nu vezi că tremuri ca varga? N-are de ce să-ţi fie teamă, am să luminez eu de sus. Şi-acum, jos cu tine. Du-te imediat, dacă vrei să nu te grăbesc eu.

Kate se lăsă peste margine. Spyridon ţinea strâns funia, dar în primele momente Kate se învârti în loc ameţitor, simţind cum frânghia i se înfigea dureros în carne. După ce Spyridon dădu puţin drumul funiei, se mai stabiliză. Coborî tot mai jos, şi mai jos, legănându-se, până când picioarele ei atinseră fundul. Suprafaţa acestuia era neregulată, iar Kate simţi cum tălpile i se afundau în nisipul, praful sau mâlul care se adunase pe fundul gropii. La lumina lanternei, începu să bâjbâie din loc în loc, culegând diverse nimicuri şi, la un moment dat, o cutie de conserve care îi produse o cumplită dezamăgire, căci sperase să fie diadema.

— Nu care cumva să mă tragi pe sfoară! strigă Spyridon de sus, furios. Dacă ai găsit diadema şi te gândeşti s-o ascunzi sub haine, te înşeli amarnic!

— N-am găsit-o! răspunse disperată Kate. Am căutat peste tot, sunt sigură că nu-i aici.

— Mai caută! îi ordonă Spyridon. Caută cât mai bine.

În acel moment, lanterna se stinse. Kate strigă speriată, cerându-i lui Spyridon s-o ridice, dar nu primi niciun răspuns. Poate că Spyridon auzise un zgomot şi se ascunsese, cu gândul de a reveni mai târziu. Trebuia să se întoarcă. Lui Kate nu-i venea să creadă că ar fi părăsit-o şi îi trecu prin minte că n-ar fi vrut nici să lase acolo funia luată cu împrumut.

Funia! Ce proastă era! Nu trebuia decât să se caţăre pe frânghie ca să iasă, iar Spyridon ştia, desigur.

În câteva momente, îşi scoase laţul din jurul trupului, se agăţă cu ambele mâini şi trase, înainte de a încerca să se urce. Funia se înmuie în mâinile ei şi, cu un fâşâit, îi căzu în cap, lovindu-i nasul. Probabil Spyridon n-o legase bine, sau o desfăcuse intenţionat.

Pe Kate o copleşiră cele mai negre gânduri. Se lăsă pe pardoseală şi începu să plângă, singură în întuneric…

Plânsul acesta o salvă.

După un timp auzi, sau i se păru că auzea, un glas care o chema blând de sus.

— Nu mai plânge, spuse glasul. Te rog, nu mai plânge.

Capitolul 1

Se aprinse o lumină şi, privind în sus, Kate văzu un om care se strecura peste marginea gropii şi începea să coboare pe perete, cu mişcări încete, găsind rând pe rând puncte de sprijin. Nu era Spyridon. Îşi înfipsese lanterna la centură, iar lumina acesteia îi contura silueta şi profilul.

Lui Kate îi tresări inima în piept. Era Guy!

În sfârşit, Guy îşi dădu drumul, aterizând lângă ea. Kate se ridică.

— Bună, Kate, o salută el. Te-ai lovit?

— Nu.

— Bine, dar plângeai. Nu suport să aud fetele plângând.

— Am fost o proastă. Acum mi-am revenit. Am aici o frânghie. A fost legată de sus, dar s-a desprins şi a căzut peste mine.

— Ia să-i aruncăm o privire…

Guy examină funia, încercându-i rezistenţa.

— Nu ştiu ce să zic, spuse el, dar sunt sigur că n-ar putea să ne ţină pe amândoi. Mă tem că trebuie să te urci singură.

— Nu mă pot căţăra pe perete, răspunse Kate, cu vocea tremurându-i. Nici nu ştiu cum ai reuşit tu să cobori.

— Am făcut ceva alpinism la viaţa mea…

Guy potrivi laţul, îl încercă, apoi scoase din buzunar două batiste şi le îndesă sub braţele ei, spunând că se temea că frânghia avea s-o rănească. În sfârşit, făcu colac celălalt capăt al funiei, petrecându-şi-l pe umăr.

— Şi-acum, trebuie să aştepţi câteva minute, spuse el. Nu-ţi va fi frică?

— Nu.

— Trebuie să găsesc sus ceva ce poate fi folosit cu rol de scripete, îi explică Guy. Când spun „Hai”, atunci să vii. Eu am să te ţin, şi voi avea mare grijă. Ai încredere în mine, Kate, da?

Kate avea deplină încredere. Aşteptă cu răbdare până o chemă şi, fără teamă, se lăsă trasă în sus de el. Când ajunse la margine, Guy o cuprinse cu un braţ, apoi şi cu celălalt, o ridică de deasupra gropii, la loc sigur, şi o ţinu strâns un moment, apoi îi dădu drumul. Respiraţia i se accelerase.

— Mă tem că am fost cam grea, se scuză Kate.

— Eşti uşoară ca fulgul. Funia asta afurisită mă îngrijora – mi-era teamă să nu cedeze. O s-o luăm cu noi. Mai avem nevoie de ea.

Kate se întreba de ce. Şi se mai întreba cum ar fi putut să-i mulţumească. În clipele când o ţinuse strânsă la pieptul lui, îi venise dintr-odată să-l cuprindă cu braţele pe după gât, mulţumindu-i atunci, pe loc. Efortul de a se împotrivi acestui imbold îi cam tăiase şi ei răsuflarea.

— Mai trebuie să trecem de paznic, îi aminti ea, în timp ce ieşeau din temniţă.

— Am vorbit cu el, răspunse Guy, luminând drumul cu lanterna. Tremură de frică să nu afle nimeni că dormea în post, când aţi venit, aşa că n-o să ne facă probleme.

Lângă intrarea în castel îi aştepta o maşină închiriată. Fără o vorbă, Guy porni spre hotelul mare de lângă port, unde avea loc o petrecere, după cum dădeau de

înţeles vocile, muzica de dans şi maşinile parcate în faţă, printre care şi taxiul lui Spyridon. Ca de obicei, tânărul dormita la volan.

Kate ştia că arăta într-un hal fără de hal – murdară pe faţă şi mâini, cu rochia şi sandalele pline de praf şi noroi.

— Nu pot intra în hotel aşa, protestă ea, când Guy deschise portiera.

— Nici nu e nevoie, spuse Guy. Trebuie să predau un mesaj, atâta tot, şi n-am să te las să aştepţi mult.

Luă colacul de frânghie din maşină şi porni agale spre taxiul lui Spyridon. Acesta se afla prea departe, astfel încât Kate nu auzi ce spuneau, dar distinse tonul ridicat pe care vorbea Guy, în timp ce Spyridon răspundea cu un mârâit ursuz. Apoi, îl văzu pe Guy aruncân du-i lui Spyridon funia strânsă şi întorcându-se să plece.

— Ce rău îmi pare că nu ştiu greceşte, spuse el zâmbind, când ajunse înapoi la maşină. Tare mi-ar fi plăcut să-i vorbesc pe limba lui. Totuşi, cred că m-am făcut clar înţeles, şi cred că şi el înţelege engleza fără pretenţii.

În timp ce plecau, Kate întrebă cât era ceasul.

— Aproape două, răspunse Guy. Am să te duc acasă cât pot de repede.

Ora târzie o făcu pe Kate să revină la realitate. Probabil Guy nu ştia despre diademă, nici de ce o luase Spyridon cu el în temniţă. Putea presupune că acesta o coborâse în groapă ca pedeapsă pentru cine ştie ce greşeală, sau un soi de refuz... îşi dădu seama că l-ar fi incriminat pe Spyridon, dacă-i spunea lui Guy despre diademă. Cel mai bine era doar să-i mulţumească, fără a-i da nicio altă explicaţie.

Şi o făcu neîntârziat.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare, încheie ea. Aş dori să mă pot achita şi eu într-un fel.

— Poţi face ceea ce ţi-am cerut, răspunse Guy. Lasă-l

în pace pe George Hamel. Înţeleg că nu ţi-a intrat în cap ce ţi-am spus. Continui să-l încurajezi. Ieri dimineaţă, când erai plecată, am trecut prin birou şi am găsit-o pe Susanna despachetând încă un cadou – un buchet de trandafiri şi garoafe. Mi-a spus că Hamel le trimisese, pentru tine. Nu mă îndoiesc că i-ai telefonat imediat, când ai găsit florile aşteptându-te.

— I-am scris doar un mesaj sumar, răspunse Kate, cu mulţumiri pentru flori şi urări sincere de bine.

— Urări sincere de bine! repetă Guy. Kate, gândeşte-te. E destul de bătrân ca să-ţi fie cel puţin tată. Nu cred că poate fi ceva serios între voi, chiar presupunând că ar avea intenţii oneste.

Kate nu spuse nimic. După un moment de aşteptare, Guy continuă, încet şi convingător.

— Iartă-mă că mă amestec în problemele tale personale, dar am motive să cred că ţii la altcineva. Gândeşte-te ce-ar crede omul pe care-l iubeşti, dacă ar afla că primeşti atenţii de la un individ dubios ca Hamel. Orice bărbat civilizat ar dori să te apere şi ştiu că ar face orice ca să te ţină în siguranţă, neîntinată.

Ultimele cuvinte ale lui Guy îşi făcură efectul – atât de acut, încât Kate se pomeni făgăduindu-i, aproape fără voia ei, să nu mai aibă nimic de-a face cu George Hamel.

În tot timpul drumului spre casă, precum şi a doua zi dimineaţă, Kate se gândi în continuare la cele spuse de Guy. Făcuse aluzie la Richard, deşi nu-i pronunţase numele, aproape afirmând că Richard o iubea şi ar fi dorit s-o protejeze. Kate începea să se întrebe dacă nu cumva era posibil ca Richard să-i fi cerut lui Guy să aibă grijă de ea, în lipsa lui.

Zilele lunii septembrie treceau una câte una. Kate aflase de la birou că Guy urma să se întoarcă în Anglia la începutul lui octombrie. Data nunţii Lianei se apropia şi, cu

toate că glezna i se înzdrăvenise şi putea lucra din nou ca ghid, lui Kate i se ceru totuşi să facă unele excursii la Paphos, unde turiştii puteau vedea valurile înspumate ale mării din locul în care se spunea că se născuse zeiţa Afrodita.

Guy veni şi el în expediţie, iar George Hamel de asemenea. George plătise taxa şi i-ar fi fost imposibil să-l excludă, dar Kate se ţinea de promisiune, tratându-l doar cu o politeţe rece, în timp ce Guy aproape că nu se dezlipea de lângă ea.

Tocmai se întorceau în oraş, apropiindu-se de hotel, când dintr-odată în faţa autobuzului apăru un băieţel cu o bicicletă. Gregoris, şoferul, coti şi frână cu o admirabilă prezenţă de spirit. Se simţi o hurducătură, iar autobuzul se opri.

Kate coborî prima, cu inima bătându-i, căci băieţelul era Bembo. Roata îi lovise bicicleta, dar pe el nu-l atinsese – dacă era cu adevărat rănit, n-ar fi putut să urle atât de tare. Bembo se repezi drept spre Kate, aruncându-şi braţele pe după ea, după care fu imediat tras înapoi de Guy, care îl luă sub un braţ, culese bicicleta cu mâna liberă şi-i spuse lui Kate că avea să-l ducă acasă, în timp ce ea rămânea cu grupul. Totul durase doar câteva minute.

Când ajunseră la Afrodita, Kate coborî ca de obicei pentru a-şi lua rămas bun de la turişti, deşi nu-i era uşor s-o facă, întrucât se simţea zguduită. Pasagerii îşi păstraseră calmul, lăudându-l cu toţii pe Gregoris. Coborî apoi şi George Hamel. O luă de braţ şi-i spuse că era foarte palidă la faţă, invitând-o în hotel la un păhărel şi o gustare.

Kate refuză, la început politicos, spunând că trebuia să treacă şi pe la celelalte hoteluri, apoi să se prezinte la birou.

— Insist, stărui George Hamel, strângându-i braţul şi mai tare.

— Nu, replică încă o dată Kate, şi încă o dată, fără a

adăuga şi „mulţumesc”.

În jurul lor, oamenii zâmbeau. George Hamel o privi încruntat, apoi îi dădu drumul şi se îndepărtă.

La ora patru, Guy o sună pe Kate la birou. Îi spuse că petrecuse o după-amiază plăcută cu Bembo şi mama lui. Reparase roata îndoită a bicicletei, iar Maria, drept mulţumire, îl omenise cu masa de prânz.

— Ce ţi-a dat de mâncare? se interesă Kate, cam neliniştită.

— Supă şi o brânză de-un soi ciudat, cu pâine proaspăt coaptă. Mi-a plăcut enorm.

— Şi lui Bembo ce i-a spus?

— A avut atâta minte încât să înţeleagă că-şi primise deja pedeapsa, dar cred că-i vor mai veni nişte idei, mai târziu.

— Băieţaşii pot fi o adevărată teroare, comentă Kate.

— Şi băieţoii, replică Guy. Am auzit că ai făcut un ditamai hăndrălăul să plece tunând şi fulgerând, după ce-l refuzaseşi în public. Tot hotelul numai despre asta vorbeşte.

— Îmi pare rău…

— Nicio grijă. Nu se poate întâmpla nimic, atâta vreme cât nu-i accepţi nicio invitaţie.

— Am promis.

— Într-adevăr. Ascultă, Kate, vorbesc din hol şi mă tem că e nevoie de mine. Prietenul tău, domnul Smith, mă aşteaptă la recepţie şi pare cam agitat, aşa că ar fi mai bine să văd ce pot face pentru el. Cred că a dat un telefon în Anglia şi vrea să-i stau alături, în caz că nu aude ce se spune la celălalt capăt al firului. Revin eu cu un telefon, când am să fiu liber.

La ora încheierii programului, după ce Susanna plecase deja, telefonul sună în sfârşit, dar nu era Guy, ci recepţionera de la Afrodita. Aceasta îi spuse că domnul Guy Wilton era foarte ocupat, dar o rugase să-i telefoneze

pentru a-i spune că avea să-i dea ceva important. Dacă o lua spre casă pe esplanada de pe faleză, Guy urma să vină pe scurtătura de pe plajă, pentru a-i ieşi în întâmpinare. Recepţionera vorbea în greceşte şi avea o voce vag familiară, deşi Kate nu reuşea s-o recunoască. Îi răspunse că avea să se conformeze sugestiei domnului Wilton.

Porni agale pe esplanadă, întrebându-se dacă obiectul important pe care voia Guy să i-l dea era încă un disc de la Richard. Când ajunse la mica plajă unde el o găsise cândva dormind, Guy încă nu sosise, aşa că se aşeză pe cea mai apropiată bancă, pentru a-l aştepta.

Curând, auzi paşi apropiindu-se din spatele ei.

— Pot să stau şi eu aici? întrebă un glas al cărui posesor se aşeză fără să mai aştepte răspunsul.

Era George Hamel. Îi spuse că era un noroc providenţial, întrucât dorea din toată inima să-i vorbească, implorând-o să-l asculte, fie şi numai câteva minute.

Kate nu mai avea încotro. Nu voia să provoace o scenă, iar Guy putea sosi în orice moment. Şi nu dorea nici ca Guy să-l găsească pe George încercând s-o îmbrăţişeze, oricât de tare ar fi încercat să-l oprească.

George avea multe de spus şi-şi depănă povestea cu un farmec şi o umilinţă surprinzătoare. Kate simţi că nu se putea desprinde din loc. Care fată ar fi putut pleca din faţa unui bărbat ce-i declara că o iubea, că din cauza ei nu mai putea dormi, că răceala cu care îl trata era o tortură îngrozitoare? îi spuse că ştia că nu era destul de bun pentru ea şi, de fapt, bunătatea ei minunată îl atrăgea chiar mai mult decât frumuseţea. Adăugă că ştia că ar fi fost un cu totul alt om, dacă o avea lângă el, pentru totdeauna.

— Dar nu ţin la tine în felul acela, George, răspunse Kate cu blândeţe.

— Te-aş putea face să ţii la mine, insistă el. Te-aş putea face să fii nebună după mine. Imediat ce vom fi

împreună, te voi purta până ntral nouălea cer. Nu ai experienţă şi nici nu-ţi trece prin minte ce-ar putea să însemne dragostea.

Şi îi puse în poală o cutie de bijuterii, de mărime apreciabilă. Kate observă că o deschise cu o mişcare abilă, în timp ce mâna cealaltă i se rezema de spătarul băncii, periculos de aproape de umerii ei.

Conţinutul cutiei era impresionant – cercei lungi cu perle şi un colier de aur încrustat cu diamante, având prins în mijloc un pandantiv mare cu o perlă.

— Pentru tine, dulceaţă, spuse George. Ia-le, te rog. Ştiu că-ţi plac perlele. Ţi-am observat o nostalgie în ochi când vorbeai despre perlele pe care le-a purtat Regina Katherine Cornaro – tiza ta.

Kate nu-i spuse că cerceii şi colierul nu semănau deloc cu cele din portretele reginei. Le lăudă frumuseţea, adăugând însă că erau prea scumpe şi nu putea să le accepte.

— Măcar ai putea să le scoţi din cutie şi să te uiţi la ele, spuse George. N-o să te doară prea rău, dacă le atingi cu degetele.

Kate ridică uşor colierul, apoi îl puse la loc pe căptuşeala de satin crem. Închise cutia, cu o pocnitură seacă. I-o restitui şi văzu, mulţumită, că o punea la loc în buzunar.

— Ţi-aş putea dărui atât de multe, spuse el, cu un gest expansiv. Iahtul meu e acolo. Am putea pleca pe furiş, cu el, ca să ne ducem oriunde vrei. Aş putea să te scap chiar acum de viaţa ta sărăcăcioasă, arătându-ţi lumea – Paris, Londra, New York, orice-ţi trece prin cap.

Kate se hotărî să vorbească deschis.

— Îmi ceri să mă mărit cu dumneata, George Hamel? se interesă ea.

— Nu pot face asta, dulceaţă.

— Atunci, îmi ceri să trăiesc cu tine?

— Cu siguranţă, nu ai prejudecăţi atât de învechite încât să te împotriveşti? Multe fete o fac în zilele noastre, cu deplină nepăsare. Aş lua măsuri să ai bani – munţi de bani, Kate, pentru toată viaţa. Şi aş avea întotdeauna grijă de tine, întotdeauna, ţi-o jur.

Glasul îi era tandru, zâmbetul îmbietor, dar Kate simţi totuşi nota slabă de triumf apropiat, atât în glas cât şi în zâmbet. Îi trecu prin minte că George Hamel le spusese aceleaşi lucruri multor alte fete, iar acelea nu-l refuzaseră. Nici nu se aştepta ca ea să-l refuze, astfel încât trebuia să-i demonstreze pe loc că se înşela, că nu câştigase, că nu avea nici cea mai slabă şansă de a o cuceri.

Sări în picioare şi porni pe esplanadă, evitându-i atingerea când George o urmă îndeaproape şi încercă s-o ia de mână. Mergea cu pas vioi, prefăcându-se a nu-i băga de seamă prezenţa, deşi nu-i putea ignora ţinuta aristocratică şi posesivitatea stăpânitoare cu care îşi ţinea capul întors spre ea.

Ajunseră la capătul esplanadei, unde aceasta se intersecta cu două străzi principale. Oprindu-se un moment, Kate spuse:

— La revedere.

Nu se aştepta ca George s-o urmeze mai departe. Îi cunoştea pe Andreas şi Spyridon, iar Kate nu credea că l-ar fi tentat o vizită la ei acasă. Oricum, trebuia să prevină aşa ceva. Nu era nevoie de un efort prea mare de imaginaţie pentru a prevedea reacţia Mariei dacă George şi-ar fi fâlfâit bijuteriile pe sub nasul ei.

Probabil că gândul ei i se transmisese, căci George scoase din nou cutia.

— Te rog, ia flecuşteţele astea ca amintire, insistă el.

— Nu pot să le accept.

— Totuşi, ai acceptat poşeta.

Cu un zâmbet, ochii lui coborâră asupra poşetei de pe braţul ei. Zâmbetul avea ceva drăcesc, iar Kate îl văzu

dintr-odată ca pe un om care ar fi aşteptat şi pretins o răsplată pentru orice cadou pe care-l dăruia. În suflet i se învăpăie o flacără de furie şi, deschizând poşeta albă, scoase din ea mica plasă în care îşi adusese sandvişul. Mută repede conţinutul poşetei în plasă – creionul, pudriera, rujul şi pieptenele – şi scutură afară banii din portofelul alb primit în aceeaşi garnitură cu poşeta.

Apoi, se întoarse spre George Hamel şi îi trânti poşeta în braţe. Crezuse că avea s-o lase să cadă pe trotuar, dar George nu-i dădu drumul. Kate îi întoarse spatele. Cu iuţeala fulgerului, traversă strada în fugă, făcând un slalom riscant printre maşini, dar efortul merita. George Hamel n-o urmă. Kate trecu de colţ, ajungând pe o stradă lăturalnică, înainte de a îndrăzni să se uite în urmă, pentru a se asigura că scăpase de el.

Izbucni în râs. Situaţia părea să frizeze ridicolul, iar Kate abia aştepta să-i povestească lui Guy cele întâmplate, făcându-l să se amuze.

Probabil că intervenise ceva, împiedicându-l pe Guy să vină la întâlnire, îşi dădu Kate seama, cu speranţa că acesta nu sosise după ce ea şi George Hamel plecaseră de lângă bancă. Îi era imposibil să se întoarcă, dar nu voia nici ca Guy să-şi piardă vremea aşteptând-o. Făcuse atât de multe pentru ea. Era unul dintre acele momente în care Kate îşi dorea din toată inima să fi putut face şi ea ceva pentru Guy.

Capitolul 8

Ocazia de a face ceva pentru Guy se ivi în aceeaşi seară, când Kate se trezi, din cine ştie ce motiv, şi auzi un ceas bătând miezul nopţii într-o casă din vecini. Numără cele douăsprezece lovituri şi tocmai adormea la loc, când auzi uşa din faţă trântindu-se. Spyridon pleca de-acasă, întrucât trebuind să pornească în turul hotelurilor, la ora unu şi un sfert. Kate se gândi la Guy şi se întrebă dacă se culcase. Ştia că avea să coboare punctual în holul hotelului

Afrodita, întrucât îl asista pe Markos, portarul de noapte, la apelurile telefonice în camerele turiştilor care se odihneau înaintea plecării.

Kate simţi un fior de nelinişte. Era ciudat ca Spyridon să trântească uşa, din moment ce obişnuia să se mişte tăcut şi pe furiş. Peste câteva minute, se dădu jos din pat şi coborî la parter.

Spyridon zăcea pe podea, părând să doarmă, cu respiraţia grea. Kate îl scutură de umăr, la care Spyridon zâmbi prosteşte, fără să deschidă gura, şi bombăni ceva neinteligibil. Emana un miros bine cunoscut de Kate – miros de ouzo. Spyridon era beat. Chiar dacă ar fi reuşit să-l trezească, acesta nu era în stare să conducă un autobuz plin cu pasageri.

Îşi aminti de responsabilităţile lui Guy şi-şi imagină complicaţiile pe care avea să i le cauzeze beţia lui Spyridon. Ar fi fost o bilă neagră pentru agenţia de voiaj şi pentru reputaţia lui Guy.

Kate alergă la etaj, se îmbrăcă repede şi coborî din nou, trecând peste Spyridon, spre garaj. Nu putea da telefon, brutăria fiind închisă, şi oricum putea ajunge destul de repede pe jos. Nu era departe. Alergă tot drumul, întrebându-se ce putea face dacă la garaj nu era nimeni de serviciu noaptea.

Văzu o lumină şi găsi un bărbat care moţăia pe un scaun, lângă telefon. Acesta deschise ochii, privind-o buimac în timp ce Kate îi spunea că Spyridon se îmbolnăvise şi nu putea conduce autobuzul.

Omul făcu o remarcă deloc măgulitoare la adresa lui Spyridon, adăugând că avea să-l cheme pe Gregoris.

— Gregoris a fost cu mine la Salamis, azi-dimineaţă, îi aminti Kate. E obosit.

— Niciodată nu e prea obosit pentru un ban în plus, replică omul, zâmbind.

Peste câteva minute, o anunţă că Gregoris se sculase

şi era pe drum.

— A spus că s-a culcat încă de la opt, aşa că nu-ţi face griji, adăugă el râzând. Va sosi la timp pentru cursa la aeroport şi îţi sunt foarte îndatorat că ai venit să ne anunţi. Acum, mai bine du-te acasă şi ai grijă de Spyridon! Mă întreb ce i s-o fi întâmplat!

Omul râse din nou, iar Kate plecă încet, dezgustată la gândul că avea să-l găsească pe Spyridon în acelaşi hal. Se întreba cum obţinuse bani ca să bea ouzo.

A doua zi, Guy nu intră în biroul lui Kate. Nici în ziua următoare, şi nici în următoarea. Viaţa părea cam plicticoasă după emoţiile din ultima vreme, dar Kate era ocupată să-şi facă o rochie nouă, pentru nunta Lianei.

Nunta avea loc duminică după-amiaza. Kate ajunse la biserică mai devreme, intră şi se aşeză, constatând că era prima care sosise. După un timp, auzi nişte paşi înceţi şi, întorcând capul, simţi un mic fior.

În biserică tocmai intrase Guy.

Kate bănuise că avea să vină la nuntă, şi se bucura să-l revadă. Avea multe să-i spună, sperând să aibă ocazia de a sta de vorbă, la petrecere.

Coborî tăblia rabatabilă a scaunului de alături, dar imediat îşi regretă gestul. Guy privea spre candelabru, atent, vizibil fermecat de pandantivele cu pietre preţioase, rubine şi acvamarine. Apoi se întoarse cu spatele, fără s-o fi văzut, porni înapoi spre uşă şi ieşi din biserică.

Încet, în mintea lui Kate se făcu lumină. Guy evitase intenţionat s-o privească. Se simţea lovită, îndurerată. Aşteptă câteva minute, până ieşi să se alăture micului grup ce începea să se adune în faţa bisericii, în jurul lui Nicos, care ţinea în mână un buchet de flori albe cu panglici de satin.

Alături stătea tatăl lui. Kate se întrebă dacă Guy cunoştea tradiţia conform căreia mirele îi oferă miresei buchetul la sosire şi e însoţit de tatăl lui, cu rol de cavaler

de onoare.

Liana se apropie de biserică potrivit tradiţiei. Arăta mai frumoasă ca oricând. Domnişoarele de onoare îi duceau trena albă de dantelă, iar nişte fetiţe purtau lumânări uriaşe şi perne de satin roşu cu alb. Nuntaşii intrară în biserică pe urmele cortegiului nupţial, dispunându-se în cerc. Kate ajunse în partea centrală a acestui cerc, faţă-n faţă cu mirele şi mireasa, în timp ce Guy stătea în spatele lor, ascuns de alţi invitaţi, deşi Kate îi zărea din când în când chipul. I se părea că, ori de câte ori îl vedea, Guy îşi schimba poziţia, ca şi cum n-ar fi vrut ca privirile să li se întâlnească.

Slujba dură o oră. Kate încerca să nu se gândească la Guy, rugându-se pentru Nicos şi Liana. Îşi aminti că la aceeaşi biserică avusese loc o nuntă şi în timpul vizitei lui Richard în Cipru, după care acesta îi spusese că nu înţelegea cum putea un bărbat să suporte ceremonia punerii coroanei pe cap. „Pe mine m-ar umfla râsul”, spusese el, ceea ce lui Kate nu-i prea plăcuse, deşi era prea îndrăgostită ca să-i reproşeze uşurătatea. Guy era englez, străin de Cipru, la fel ca Richard, reflectă ea acum, întrebându-se dacă şi lui îi era milă de mire pentru rolul pe care-l avea de jucat în ceremonie.

Începu „Isaia dănţuieşte”. Acela era momentul când, conform tradiţiei, mirele trebuia să-şi calce mireasa pe picior pentru a-i arăta că se căsătoriseră şi el era stăpânul, dar Nicos nu făcu decât să atingă uşor pantoful de satin al Lianei.

În fine, ceremonia luă sfârşit. Nicos şi Liana se putură relaxa, zâmbind, în timp ce părăseau biserica, spre Hotelul Afrodita, unde se rezervase un salon pentru masă. Ar fi fost uşor ca Guy să i se alăture lui Kate în timpul scurtului drum pe jos până la hotel, dar n-o făcu, iar Kate fu escortată de un tânăr de la agenţia de voiaj, care îi rămase alături până felicitară mirii şi pe doamna Kronos,

îmbrăcată într-un taior extrem de elegant, de culoarea cireşei.

Spre surprinderea lui Kate, George Hamel nu venise. Guy stătea în capătul opus al salonului, iar Kate avu grijă să nu se uite spre el.

O fetiţă veni cu o pernă de satin pe care aducea colaci cu migdale, în locul tortului nupţial despre care Richard îi spusese că se folosea în Anglia. Când fetiţa le oferi colaci lui Kate şi însoţitorului ei, în spate apăru Guy, care luă un colac şi se interesă pe un ton glumeţ dacă acesta avea şanse să-i aducă noroc în dragoste.

Apoi privi spre Kate.

— Bună ziua, Marguerite, o salută el. Mă bucur să văd că nu eşti singură. Ştii, presupun, că a trebuit să plece pe neaşteptate. Mare ghinion, nu-i aşa?

Şi, cu aceste cuvinte, se întoarse spre mire şi-l întrebă dacă văzuse lista celor înscrişi la concursul de şalupe. Discutară câteva minute despre concurs, apoi Guy se îndepărtă fără a o mai învrednici pe Kate nici măcar cu o privire.

Kate rămăsese cu un zâmbet înţepenit pe faţă, nedumerită de straniile comentarii ale lui Guy. Probabil le făcuse în glumă, dar de ce i se adresase cu „Marguerite”?

Nu avu timp să stea mult pe gânduri, căci fu interpelată de o vizitatoare care fusese cu ei în excursia la Salamis. Era aceeaşi femeie care o întrebase dacă era logodită cu George Hamel, iar Kate începu să converseze cu ea bucuroasă, fiindcă tânărul de la agenţie plecase să stea de vorbă cu alte cunoştinţe.

— N-am niciun motiv să mă aflu aici, recunoscu turista. Eram curioasă să văd ce se petrece, aşa că am întrebat la recepţie dacă s-ar putea să arunc o privire. Mi-au spus că pot intra şi nimeni nu m-a oprit.

Chicotind, femeia adăugă că şi-ar fi dorit să asiste şi la slujba religioasă. Kate i-o descrise pe scurt, iar

vizitatoarea răspunse că părea absolut fascinantă.

Apoi, schimbă subiectul.

— Ce ciudat, că domnul Hamel a plecat aşa, pe neaşteptate, nu? remarcă ea. Doar cu o seară în urmă era la bar, înainte de cină, când am intrat cu prietena mea. Ne-a făcut cinste cu băutură, foarte generos, deşi nu mai stătuserăm de vorbă niciodată. Ne-a spus că locuia în hotel de luni de zile şi nici n-a pomenit de vreo plecare. Totuşi, pe dumneata te-a menţionat. A spus că fuseseşi avansată recent în funcţia de ghid şi era firesc să fii extrem de mândră că ţi s-a încredinţat o asemenea responsabilitate.

— Credea cumva că mi s-a urcat la cap? întrebă Kate.

— A, a vorbit foarte frumos de dumneata, fii sigură. Te admiră enorm.

Femeia o privi curioasă.

— Ştii, cred că sunt singura persoană de la Afrodita care l-a văzut efectiv pe domnul Hamel plecând, continuă ea. În noaptea aceea nu aveam somn, aşa că am ieşit pe balcon. Avem o cameră foarte plăcută, la etaj, cu vedere spre plajă…

Continuă să descrie camera, în timp ce Kate aştepta, abia ascunzându-şi nerăbdarea, să revină la subiect.

— Trecuse de miezul nopţii, spuse femeia. Eu stăteam pe balcon, privind valurile argintii şi simţindu-mă destul de romantic, parcă aş fi simţit că urma să se întâmple ceva… ştii cum ai uneori asemenea presimţiri…

Kate îi dădu dreptate, încurajând-o să povestească mai departe.

— Şi atunci, s-a întâmplat într-adevăr ceva, urmă femeia. Domnul Hamel a ieşit pe plajă, arătând mai atrăgător ca oricând. îl urma un omuleţ jerpelit, încărcat de bagaje. S-au dus pe debarcaderul acela şubred, unde era legată o barcă. Domnul Hamel a coborât la bord, omul a pus înăuntru bagajele, apoi l-a urmat, a pornit motorul şi duşi au fost, îndreptându-se spre iaht. Domnul Hamel

stătea foarte drept, ca un catarg. Poate mă găseşti absurdă, dar arăta atât de dramatic, încât primul cuvânt care mi-a venit în minte a fost „corsar”.

Râse.

— Ce obrăznicie să spun aşa ceva, după ce-a fost atât de drăguţ cu noi! Dar mi-o luase imaginaţia razna şi cred că mă captivase şi tot misterul situaţiei. Ştii cum e, noaptea, luminiţe lucind pe apă, iar domnul Hamel gonind înainte, îndepărtându-se spre necunoscut… Desigur, este un om de afaceri absolut respectabil şi de un succes fenomenal. Nu ştiu cum reuşeşte să câştige atâţia bani – ai vreo idee, cumva?

Kate răspunse că nu avea nici cea mai vagă idee.

— Poate o fi moştenit vreo avere de la tatăl lui şi nu mai are nevoie să facă nimic, presupuse femeia. Mă bucur că am stat de vorbă cu el. Niciodată n-am visat să-l cunosc pe proprietarul unui iaht fabulos ca al lui. Te-a invitat vreodată la bord?

Rămânând serioasă, Kate răspunse că i-ar fi fost imposibil să accepte o asemenea invitaţie. Femeia o privi speculativ, apoi spuse că mica lor conversaţie îi făcuse plăcere, dar trebuia să plece, pentru ca prietena ei să nu se îngrijoreze.

Cu gândul la relatarea plecării lui George Hamel, Kate o privi pe turistă cum se îndrepta discret spre o uşă pe care, întâmplător, o deschise tocmai Guy, care introducea în salon doi nou-sosiţi: o fată orbitor de frumoasă şi un bărbat.

Un bărbat.

Kate avu senzaţia că stătea sub duş, fără a mai putea controla torentul de apă fierbinte care şiroia peste ea.

Noul-sosit era Richard Carter.

Richard! Richard cel din visurile ei, Richard, omul speranţelor şi al tuturor dorurilor ei. Richard, bărbatul de la care porneau toate deznădejile ei.

În salon se produse freamăt, în tip ce toţi se îmbulzeau înainte cu urări de bine. Tinerii căsătoriţi plecau, grăbiţi să rămână în sfârşit singuri, iar uşile se închiseră imediat în urma lor. Oamenii rămaseră pe loc, sporovăind, dar Kate stătea complet singură – ceea ce era cu atât mai bine, căci în acel moment năucitor n-ar fi putut scoate o vorbă.

Richard şi Guy vorbeau cu domnul Leontinos, iar fata cea frumoasă zâmbea tăcută, deşi Kate observă plecăciunea extrem de politicoasă a domnului Leontinos când îşi luă rămas bun de la ea. În clipa următoare fu nevoită să se reculeagă, căci Richard, Guy şi fata veneau spre ea.

— Bună, Kate! o salută Richard, strângându-i mâna. Aceeaşi Kate dintotdeauna, după cum văd, mai frumoasă ca oricând.

Guy se întoarse spre fată şi îi ceru permisiunea de a i-o prezenta pe domnişoara Kate Harris.

— Dumneaei este domnişoara Barbara Smith, spuse el, pe un ton din care reieşea că era o persoană foarte însemnată.

— Te rog, spune-mi Babs, îi zise fata lui Kate. Sună cam aiurit, dar ştii cum e… când ţi s-a agăţat un nume, nu mai scapi de el, parcă ţi-ar fi scris în frunte cu cerneală care nu iese oricât ai spăla-o.

Îi zâmbi fermecător lui Guy, apoi lui Kate, şi în sfârşit lui Richard, spunând ce încântată era că se afla în Cipru. Ea şi Richard aterizaseră la scurt timp după ora două după-amiază. Unchiul ei se temea ridicol de tare de călătoriile cu avionul şi n-ar fi lăsat-o să se deplaseze neînsoţită de Richard.

— Tatăl meu e exact opusul unchiului William, continuă Babs. Tata m-ar trimite în lună cu racheta fără să stea o clipă pe gânduri, dacă ar putea oferi un pachet de vacanţă de două săptămâni, la Marea Liniştii. Datorită lui,

şi eu am ajuns să fiu aproape o agentă de voiaj şi adeseori mă duc în recunoaştere prin locurile unde i se năzare lui să dea câte-o petrecere.

Babs se referise la „unchiul William”, iar Kate îşi aminti că doamna Smith îşi numea soţul „William”. De asemenea, Guy menţionase că fratele domnului Smith era directorul unei firme de turism din Londra. Prin urmare, Babs era fiica unuia dintre superiorii lui Guy şi ai lui Richard. Nici nu era de mirare că cei doi se agitau atâta ca s-o mulţumească.

Încă nu îndrăznise să se uite direct la Richard. Era la fel de atrăgător ca oricând, deşi Kate avea impresia că-şi lăsase o idee cam prea lung părul ca o coamă de leu.

În sfârşit, Guy îşi consultă ceasul, apoi se întoarse spre Babs.

— Sper că n-ai uitat de întâlnirea la cină, îi reaminti el.

— Cum aş putea să uit? răspunse Babs. Poate-ar fi timpul să mergem. Vreau să mă schimb înainte de a ieşi, şi încă n-am avut timp să despachetez.

— Atunci, noi vă lăsăm, continuă Guy, adresându-i-se lui Richard. Ne vedem mai încolo.

În timp ce Guy şi Babs se îndepărtau, Richard îi spuse lui Kate că urma să stea în aceeaşi cameră cu Guy timp de o săptămână, până când acesta din urmă pleca înapoi la Londra.

— În continuare, tu ai să preiei funcţia? îl întrebă Kate.

Richard dădu din cap, urmărindu-i din ochi pe Guy şi Babs, care se opriseră să-i mulţumească doamnei Kronos înainte de plecare. Oamenii începeau să se împuţineze, iar Kate spuse că ar fi fost timpul să se retragă şi ea.

— De ce te grăbeşti aşa? o opri Richard. Vreau să stăm de vorbă.

Kate se întrebă de ce inima ei nici nu bătea

nebuneşte, nici nu părea să se oprească în loc. Luni de zile tânjise să vorbească din nou cu Richard, să-l audă spunându-i toate cuvintele dulci pe care i le-ar fi putut adresa în scrisorile nescrise, iar acum, când în sfârşit erau împreună, simţea un calm ciudat, lipsit de orice emoţie. Îşi aminti că şi ea ar fi trebuit să-i trimită măcar o scrisoare.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru balade şi nocturnă, şi pentru minunata simfonie, spuse ea.

De pe chipul lui Richard se şterse orice expresie.

— Cele două discuri, Schubert şi Chopin, îi aminti Kate. Şi splendida cutie cu ciocolată. Guy mi le-a predat pe toate cu bine. Ai fost foarte generos că mi le-ai trimis.

— „Nişte fleacuri negândite”, cită Richard râzând, cu o scurtă ridicare din umeri.

Lui Kate i se păru că râsul lui suna puţin cam ciudat, iar citatul nu era deloc bine ales, căci acele cadouri numai negândite nu păruseră.

— Trebuie să mă schimb, spuse el. N-ar fi trebuit să mă îmbrac cu costum şi cravată, dar tatăl lui Babs urma s-o conducă la Heathrow. Am să mă strecor pe uşa de-acolo, lăsându-te s-o saluţi tu şi din partea mea pe doamna Kronos. Nu e nevoie să dau din gură, de vreme ce de fapt nici n-am fost invitat la bairam. Aşteaptă-mă în hol, bine?

Şi, fără să mai aştepte răspunsul lui Kate, se făcu nevăzut pe uşa laterală.

Kate se alătură scurtului şir de oameni care aşteptau să-şi ia rămas-bun de la gazdă. Când îi veni rândul, doamna Kronos îi primi cu eleganţă mulţumirile, întârziind câteva momente la taclale.

— Am văzut că ai făcut cunoştinţă cu domnişoara Smith, observă ea. Nu-i aşa că-i fermecătoare? îmi pare rău că nu vom fi invitaţi la nuntă, fiind clar că se vor căsători în Anglia.

— Domnişoara Smith se va căsători? întrebă Kate, amintindu-şi că Babs purtase mănuşi, astfel încât nu-i

putuse vedea mâna stângă.

— Evident, confirmă doamna Kronos. Credeam că ai observat cum îi străluceşte faţa de fericire. La urma urmei, nu s-au mai văzut de-o lună şi e foarte frumos din partea lor că au venit la masa de nuntă a fiicei mele, când le era atâta dor să rămână singuri împreună. Credeam că ştii. Domnişoara Barbara Smith este logodnica lui Guy Wilton.

Kate se îndepărtă. Avea senzaţia că fusese împuşcată şi trebuia cu orice preţ să-şi ascundă rana deschisă. Nu se putea ascunde decât în garderoba femeilor, o încăpere luxoasă, cu decoraţiuni roz şi aurii, care în împrejurări mai fericite i s-ar fi părut de-a dreptul încântătoare.

Şi totuşi, de ce să se simtă rănită? se întrebă ea, în timp ce se pieptăna şi-şi retuşa rujul, cu o mână care se încăpăţâna să tremure. Ar fi trebuit să fie fericită că Guy se însura cu fata aceea fermecătoare, al cărei tată avea o funcţie înaltă, avantajoasă pentru viitorul lui ginere – deşi Kate era sigură că acest lucru nu l-ar fi influenţat pe Guy în niciun fel. Ştia că Guy era un om dezinteresat, care progresa în viaţă numai prin forţe proprii.

Îi veni în minte o amintire fugară din noaptea incidentului de la temniţa din Kyrenia, când Guy coborâse în hrubă şi o ajutase să iasă. Îşi aminti cum o ridicase cu frânghia şi, la sfârşit, o cuprinsese în braţe. Era mai bine că nu cedase dorinţei de a-l cuprinde pe după gât, în semn de recunoştinţă. Nimic mai mult decât recunoştinţă, încercă ea să se asigure.

Îşi şterse rujul şi şi-l aplică din nou, de astă dată cu succes. Făcu un efort să zâmbească în oglindă, la fel cum urma să-i zâmbească lui Richard peste câteva minute. Avea toate motivele să fie fericită şi emoţionată, acum când Richard se întorsese la ea.

Când intră în hol, Richard încă nu apăruse, aşa că se aşeză într-un fotoliu, la adăpostul unei coloane, unde nu risca să fie observată de Guy, dacă acesta trecea prin hol

cu logodnica lui, plecând să ia cina la restaurant.

Guy nu apăru. Babs ieşi din lift singură, mai strălucitoare ca oricând, cu o rochie de seară subţire, pe care Guy cu siguranţă ar fi asemănat-o cu albastrul cerului englez seara, îşi spuse Kate, fiind din nou nevoită să-şi alunge gândurile. Tânăra merse grăbită spre ieşire şi coborî treptele. Era clar că Guy o aştepta în maşină.

Cu acest gând, Kate se ridică în sfârşit să-l întâmpine pe Richard care tocmai ieşise din lift, zâmbitor şi foarte prezentabil, într-o cămaşă sport de caşmir albastru şi o pereche de pantaloni bej. Părea mai înalt şi mai lat în umeri decât şi-l amintea, iar Kate se întrebă dacă nu cumva se mai îngrăşase în lunile de când nu-l mai văzuse.

— Unde ai vrea să mergem? o întrebă el. În locul nostru obişnuit? „Locul obişnuit”, conform fostului lor obicei de a se întâlni, era plaja stâncoasă dintre Afrodita şi esplanadă. Kate, însă, hotărâse să nu mai aibă întâlniri clandestine cu Richard, dacă voiau să se conformeze convenţiilor cipriote.

— Marea e cam agitată în seara asta şi am observat că pe plajă bate vântul, răspunse ea. Aş prefera să merg prin oraş, pe jos, până acasă.

— Cum doreşti, încuviinţă binevoitor Richard. E improbabil ca lumea să ne bage în seamă, dacă ne-am aşeza pe o bancă în grădina publică.

Porniră, începând o conversaţie intermitentă, printre magazine şi maşini. Majoritatea băncilor din grădina publică erau ocupate de mame cu copii, dar Richard şi Kate găsiră una liberă. Apa din fântânile arteziene susura, formând cascade cu irizaţii de curcubeu în lumina asfinţitului. Domnea o atmosferă ideală pentru conversaţie.

Richard începu să vorbească despre Liana şi mama ei. Probabil că nunta costase mult, spuse el, adăugând că, din câte se părea, era posibil ca doamna Kronos să nu fie chiar atât de bogată pe cât dădea impresia.

— De unde a avut banii ca să cumpere casa cea nouă pentru Liana şi Nicos? întrebă el. Sau, poate, a plătit doar mobilatul?

— Doar mobilatul?! exclamă Kate. E o casă cât toate zilele şi, din ce-am auzit de la Liana, au umplut-o cu lucruri de cea mai bună calitate.

— Oricum, eu nu sunt de părere că mireasa trebuie să plătească jumătate din costul noii case, continuă

Richard. În Anglia, părinţii nu se ocupă chiar atât de deschis de problemele financiare ale copiilor, mai ales când există la mijloc şi un tată bogat. Personal, consider că orice căsnicie are şanse mult mai mari când fata vine şi ea cu banii ei proprii. În zilele noastre, când preţurile cresc încontinuu, nu-i mai poţi pretinde băiatului să le plătească singur pe toate.

— Dar Guy?

Întrebarea îi scăpase înainte de a apuca să se stăpânească.

— Guy? repetă distrat Richard. A, el o să se descurce bine. Guy are capital şi ştie să economisească, lucru de care eu n-am fost niciodată în stare.

— Ce înseamnă capital? întrebă Kate, care nu mai auzise niciodată acest cuvânt folosit într-un asemenea context.

— Capitalul, scumpa mea neştiutoare, e un alt termen pentru „bani” – o sumă frumuşică investită pentru a aduce un beneficiu, deşi Guy a cheltuit o bună parte pentru a închiria pe termen lung un apartament dintr-un cartier elegant al Londrei. E o locuinţă frumoasă, într-o clădire nouă, la etaj, cu vedere spre o grădină.

Kate rămase cu privirea spre fântâni, fără să vadă în jocul lor de lumini altceva decât acel apartament de la etaj în care, curând, aveau să locuiască Guy şi Babs – împreună.

— Guy ţi-a dat vestea cea bună? se interesă Richard.

— Nu, răspunse Kate, fără să mintă, căci auzise despre logodna lui Guy de la doamna Kronos, nu de pe buzele lui proprii.

— Ei bine, Kate, există mari şanse să capeţi şi tu un capital, continuă Richard. Un capital apreciabil, dar nu o avere. Cred că Guy a aflat abia ieri, de la Robert Jones, deşi eu ştiu de zece zile. Ştii că răposatul Joseph Harris a lăsat două terenuri, evaluate la un preţ destul de mic. Între timp, a reieşit că au valoare – pentru construcţii. În cazul nostru, construcţii de locuinţe. O mare firmă de proprietăţi funciare a făcut o ofertă uluitor de bună. Dacă se încheie tranzacţia, rudelor le vor reveni cote substanţiale. Tu însăţi vei primi o sumă care are toate şansele să nu fie mai mică de cinci mii de lire sterline. Cinci mii, Kate, gândeşte-te!

— Cinci mii… repetă Kate – şi se gândi într-adevăr câteva momente, cu maximă seriozitate.

— Te-am buimăcit, micuţo?

— Sunt stupefiată.

— Încă nu e nimic sigur. Trebuie să se obţină autorizaţiile de construcţie, înainte ca firma se poată oferi banii propriu-zişi.

— Din câte mi-a spus Guy, înţeleg că şi tatălui tău îi va reveni o parte egală cu a mea.

— Deci, Guy a lăsat să-i scape asta?

Kate îl privi pe Richard drept în faţă.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre tatăl tău? De ce nu mi-ai spus că suntem veri?

— Veri foarte îndepărtaţi.

— Dar de ce nu mi-ai spus?

— Când ai cu câţiva ani mai mult, Kate, îţi dai seama că adeseori e mai înţelept să păstrezi anumite informaţii şi să nu legi relaţii prea strânse înainte de a fi sigur cum vor evolua lucrurile. Drept să-ţi spun, tare aş mai dori să fi avut posibilitatea de a mă implica mult mai profund în

problema asta. Mă irită să ştiu că tatăl meu va primi cinci mii, când eu n-am să mă aleg cu nicio lescaie. Cu regret mărturisesc că tatăl meu e cam zgârcit cu mine. Aş putea folosi banii mult mai bine decât el. Nu-ţi pare rău pentru mine?

Lui Kate nu-i părea rău deloc. Era doar uimită şi dezgustată, nevenindu-i să creadă că Richard, omul despre care avusese o părere atât de bună, putea vorbi aşa. Va să zică, nu voise să lege o relaţie prea strânsă! Ştiuse că era singură pe lume. Ar fi putut crede că voia să se agaţe de el, încercând să-l convingă s-o aducă în cercul familiei. Poate chiar să-l îmbrobodească, până se căsătoreau. Numai la aşa ceva nu se gândise. Ştiuse tot timpul, în subconştient, că fie şi dacă făceau dragoste, acest lucru ar fi fost lipsit de profunzime din partea lui, ţinând mai degrabă de satisfacerea unei simple plăceri.

Îi văzu zâmbetul şi se întrebă dacă nu cumva îl judeca greşit. Se hotărî să-l pună la încercare.

— Acum trebuie să mă duc acasă, spuse ea. Maria are nevoie de mine. Vrei să iei cina cu noi? Va fi o masă foarte modestă, din păcate, dar Andreas şi Maria te vor primi cu cea mai mare plăcere. Le vei putea da vestea cea bună despre bani.

— Te-aş sfătui s-o păstrezi pentru tine, în orice caz până vei fi sigură şi ai să poţi pleca de la ei, îi recomandă Richard. Nu e nevoie să le dai nimic, să ştii. N-ai nicio obligaţie şi te previn să nu-i sufli o vorbă nici lui Spyridon. Azi după-amiază ne-a adus cu maşina de la aeroport, pe Babs şi pe mine, şi a avut neobrăzarea să mă întrebe, de faţă cu ea, dacă am vreo veste în legătură cu banii.

— Cum să nu le spun lui Andreas şi Mariei? i-o întoarse Kate. Iar asta înseamnă că va afla şi Spyridon.

— Fă bine şi ai grijă. Spyridon ar fi capabil de orice ca să pună mâna pe bani. Îţi dai seama că, având cinci mii de lire sterline, te poţi considera numai bună de măritat?

Kate tocmai voia să-l întrebe dacă ar fi fost la fel de precaut şi în privinţa unui măritiş cu el, când îşi dădu seama că Richard se eschivase să-i răspundă la invitaţie. Cu atât mai bine. O lansase pradă unui impuls de moment, fără să se gândească dacă le ajungea mâncarea.

Dar nu avea de ce să-şi facă griji. Richard o conduse până la colţul străzii şi îi spuse că a doua zi urma s-o viziteze la birou.

De asemenea, îi mai spuse că era mai frumoasă decât oricând, iar la despărţire o privi în ochi cu vechea lui expresie în care se amestecau adoraţia şi deznădejdea.

Când ajunse acasă, Kate află cu surprindere că Guy trecuse pe-acolo cu câtva timp în urmă, lăsând un pachet pentru ea. Babs cumpărase de la papetărie creioane colorate şi blocuri de desen pentru copii, iar aceştia îi schiţaseră portretul, în timp ce aştepta în maşină. În chip ciudat, desenul lui Bembo semăna cel mai mult cu modelul, în primul rând pentru că prinsese conturul tapat al părului lui Babs, îmbogăţindu-l cu linii decorative în zigzag, asemănătoare cu o coroană.

— Am crezut că era Regina Angliei, spuse Bembo.

Kate îşi duse cadoul la etaj, întrebându-se oare de ce îi adusese Guy încă un disc. Acum ştia că primele două nu putuseră fi de la Richard.

Văzu pe copertă imaginea unei femei frumoase şi titlul: „Aria giuvaierurilor", din „Faust". Kate nu văzuse şi nu ascultase operă în viaţa ei, dar auzise aria la un concert şi cunoştea parţial povestea rezumată pe verso. Citi următoarele cuvinte:

Ochii Margaretei s-au îndreptat spre cufăraşul primit de Faust de la Mefisto. L-a deschis şi nu s-a putut abţine să încerce bijuteriile scânteietoare dinăuntru, constatând că sipetul conţinea şi o oglindă în care îşi putea admira frumuseţea astfel sporită.

Margareta! Era numele cu care i se adresase Guy în

aceeaşi după-amiază, pronunţându-l Marguerite, franţuzeşte, aşa cum era rostit în opera lui Gounod.

Faust îi dăduse Margaretei caseta cu bijuterii primite de la Mefisto, care era cu adevărat diavolul. Faust era bătrân, îşi aminti Kate, iar Mefisto îi înapoiase tinereţea, ceea ce amintea de Hebe şi de caustica remarcă a lui Guy în legătură cu numele iahtului lui George Hamel.

În minte îi reveni sipetul cu bijuterii. Îşi reaminti clar caseta pătrată de la bijutier, cu căptuşeală de satin crem, şi felul cum i-o pusese George Hamel în poală, insistând ca măcar să atingă colierul şi cerceii.

Guy n-o putuse vedea împreună cu George Hamel, căci Kate nu scăpase un moment din ochi plaja stâncoasă, aşteptându-se să-l vadă apărând pe Guy, care însă nu venise. Dacă sosea la întâlnire, Kate n-ar mai fi avut discuţia cu George Hamel şi n-ar fi rămas singură în compania lui.

Cumva, Guy trebuia s-o fi văzut cu George – poate că trecuse cu maşina prin apropiere. Altfel, nu i-ar fi adus acest disc cu implicaţii atât de incomode. Credea că îşi călcase promisiunea de a nu se mai întâlni cu George Hamel, nu ştia că fusese o întâlnire întâmplătoare, cel puţin în ceea ce o privea pe ea, şi, în ciuda interesului lui faţă de Babs, voise să-i dea o lecţie.

Neliniştită, Kate citi rezumatul de pe coperta discului. Dar acolo nu scria dacă, în cele din urmă, Margareta acceptase bijuteriile pe care i le oferise Faust.

Capitolul 9

Kate află despre tragedie imediat ce intră în agenţia de voiaj, a doua zi dimineaţa. Un funcţionar de la recepţie îi spuse că în zori avusese loc o mare nenorocire, când un bărbat înotase prea departe în larg şi avusese dificultăţi, marea fiind foarte agitată. Altul se dusese după el, încercând zadarnic să-l salveze. După un timp, o barcă plecase să-i aducă înapoi. Primul murise, iar al doilea

fusese dus cu ambulanţa la spital, având şanse reduse de supravieţuire.

— Erau turişti? întrebă neliniştită Kate.

— Nu. Cred că, într-un fel, ar trebui să fim recunoscători că n-au fost turişti, aşa că scăpăm de orice răspundere. Erau domnul Guy Wilton şi domnul Richard Carter – domnul Carter a sosit abia ieri, ca să-i ia locul domnului Wilton. Încă nu ştim care dintre ei a murit – domnul Leontinos n-a putut obţine informaţii clare de la spital.

Încet, Kate urcă în biroul ei. Susanna avea ochii în lacrimi şi spunea că nici nu suporta gândul că victima ar putea fi un om atât de drăguţ ca domnul Guy Wilton. Pe domnul Carter nu-l cunoscuse.

Kate nu avea curaj să schimbe o vorbă cu nimeni. Stătea tăcută, năucită, şi totuşi ardea ca pe jăratic. Era neliniştită pentru Guy – la Richard nu părea în stare să se gândească. Şi-l imagina pe Guy aşa cum îl văzuse în ajun, la nuntă, şi i se frângea inima. Nu îndrăznea să-şi închipuie cum arăta acum. Se gândea la sărmana Babs, fata aceea veselă şi fericită, înţelegând prea bine prin ce trecea.

— Cred că între timp domnul Leontinos a aflat mai multe, spuse Susanna după o vreme. Dar presupun că s-ar înfuria dacă ne-am duce la el să-l deranjăm cu întrebări.

La unsprezece şi jumătate, Kate se hotărî. Avea să ceară o jumătate de oră în plus după pauza de masă, pentru a se duce la spital să se intereseze. Dar la fel de posibil era să afle ştirea de la domnul Leontinos. Bătu în uşă şi intră.

— Desigur, poţi lua o pauză de masă mai lungă. Du-te chiar acum, dacă vrei, răspunse domnul Leontinos, privind-o cu bunătate. Nu arăţi prea bine, Kate. Îţi propun să-ţi iei liber restul zilei şi să te odihneşti. Poate că ai muncit prea mult, şi cred că vestea asta proastă te-a răscolit.

Kate încercă să-l întrebe ce se mai aflase, dar ochii i

se umplură de lacrimi şi fu nevoită să se retragă în grabă.

Spitalul era destul de departe. Kate străbătu distanţa alergând, sub arşiţa amiezii, fără a pierde vremea să traverseze pe partea umbrită a străzii. Intră în spital, se interesă grăbită la ghişeu şi i se spuse să stea jos şi să aştepte.

Aşteptă zece minute, până îşi pierdu răbdarea. Întrebând din nou, află de la altcineva că se interesase la o intrare greşită şi era mai bine să ocolească până în partea laterală a clădirii.

Porni în fugă, dădu colţul şi se repezi înăuntru. Nimeri piept în piept cu un bărbat care venea din sens contrar. Acesta îi puse o mână pe braţ, sprijinind-o un moment, apoi şi-o retrase.

— Bună, Kate, o salută Guy. Unde te grăbeşti cu atâta disperare?

Kate se holbă la el.

— Credeam că ai murit… murmură, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Că te-ai înecat…

— Ei, după cum vezi, te-ai înşelat, răspunse sever Guy. Şi termină în clipa asta cu plânsul. Ţi-am mai spus că nu suport să văd o fată plângând.

Lacrimile i se uscară ca prin farmec, Kate reuşind chiar să surâdă vag, ca răspuns la zâmbetul lui Guy.

— Voiam să mă interesz despre… începu ea, fără să mai continue.

— Eu în locul tău, nu m-aş repezi, replică Guy. Nu cred c-ai să-l poţi vedea pe Richard mai devreme de diseară. Totul va fi bine, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji, dar cred că i-au dat ceva ca să-l trimită puţin în lumea viselor.

— Am auzit că unul dintre voi nu se va mai trezi niciodată, dar nimeni nu ştia care anume.

— Curată exagerare, spuse Guy. Gura lumii doar pământul o astupă. Nu te mai agita. Richard e în afară de

orice pericol şi sunt toate şansele ca mâine să iasă din spital. Aş fi venit de mult la birou să te anunţ, dar a trebuit să-l aştept pe Markos, până mi-a adus haine şi nişte bani.

Guy purta o cămaşă albă, un cardigan gri-albăstrui şi nişte pantaloni cenuşii subţiri. Kate îl privi lung în ochi, unde se zărea o undă clară de încordare.

— Nu te-am întrebat cum te simţi… murmură ea.

— Ca în chinurile iadului.

— Ce te chinuieşte?

— Foamea. Am primit nenumărate ceşti de cafea şi ceai, dar nimeni nu s-a gândit să-mi ofere ceva mai substanţial. N-am apucat să mănânc nici măcar micul dejun, iar acum e aproape ora prânzului.

Îi făcu semn unui şofer de taxi care aştepta la poarta spitalului, o conduse pe Kate spre maşină şi-i deschise portiera.

— Hopa-sus, o invită el. Insist să luăm masa împreună.

N-o duse la un hotel, ci la un restaurant mic şi fermecător din oraş, cu o grădiniţă în spate, unde se aşezară sub un umbrar de viţă-de-vie.

Pe la jumătatea mesei, Kate îl convinse în sfârşit să-i povestească întâmplările din zorii zilei.

— Azi-noapte, Richard a dormit la mine în cameră, după cum probabil ai aflat, şi a comandat ceai dimineaţa la prima oră. L-a băut şi a plecat. Când m-am trezit, mi-am turnat şi eu o ceaşcă şi am ieşit cu ea pe balcon. Era o dimineaţă superbă, cu un răsărit de soare fabulos, pe o mare agitată. L-am văzut pe Richard plonjând spectaculos în apă, de pe stânci, şi m-am hotărât să-i urmez exemplul. Înainte de a-l ajunge din urmă, l-am auzit strigând. Intrase în panică şi nu-şi mai putea coordona mişcările. Abia mai ţin minte când a venit barca, şi cred că ţi-am spus deja destul.

— De ce spui că a plonjat spectaculos? întrebă Kate.

Se uita cineva la el?

— Ştiu eu ce să spun…?

— Asta înseamnă că avea spectatori.

— De fapt, n-a fost decât o joacă… murmură Guy, încurcat. Aseară, după ce ne-am întors de la domnul Leontinos, unde fuseserăm invitaţi la masă, am stat de vorbă în hol cu două tinere – două turiste drăguţe, arătoase, iar Richard le-a promis c-o să le arate un plonjon de pe stânci, dacă acceptau să se întâlnească a doua zi dimineaţa pe plajă. Până la urmă fetele n-au ieşit pe plajă, slavă Domnului, dar se uitau de pe balcon. Le-am văzut cu ochii mei.

— Înţeleg…

Pe Kate o frământa un detaliu mai important decât teribilismul lui Richard.

— Spuneai că tu şi Richard aţi luat aseară cina la domnul Leontinos acasă?

— Da. E o casă fermecătoare, dacă asta voiai să ştii.

— Mă întrebam… continuă Kate ezitant. Şi cu elementul feminin ce-aţi făcut?

— Cu doamna Leontinos? E o femeie fermecătoare şi plină de bun simţ. De cum am terminat masa, s-a retras în altă cameră să se uite la televizor, ştiind că domnul Leontinos ne invitase pentru o discuţie de afaceri.

— Numai pe voi doi?

— Sigur că da. Unde baţi, Kate?

— Credeam că ai luat cina cu Babs.

— Nicio şansă! Crezi că aveam vreun chef să fiu a cincea roată la căruţă? Am dus-o cu maşina până la hotelul unde o aştepta Cyril şi am plecat cât am putut de repede. Doar era prima lor reîntâlnire, după atâtea luni…

— Cine e Cyril? întrebă Kate, reuşind în sfârşit să zâmbească.

— Cyril e logodnicul lui Babs. Este pilot, detaşat aici, iar ieri nu şi-a putut lua permisie toată ziua, aşa că m-am

ocupat eu de ea până a ieşit Cyril de la serviciu. Azi intră în concediu şi cred că va sta la Afrodita, unde e şi Babs, cu unchiul şi mătuşa ei. Nu înţeleg cum de Richard nu ţi-a spus nimic despre asta.

— Am vorbit despre altele.

Guy ceru nota de plată, apoi o întrebă pe Kate dacă voia s-o ducă la birou.

— Domnul Leontinos mi-a spus că azi nu mai e nevoie să vin, dacă vreau, aşa că nu e nicio grabă.

— Cum de te-a lăsat liberă?

— I s-a părut că nu mă simţeam bine, dar s-a înşelat… Cred că eram doar nefericită. Am fost îngrozitor de îngrijorată pentru tine, Guy.

Luminându-se la faţă, Guy se rezemă de spătar, zâmbindu-i lui Kate peste masă.

— Spune-mi ceva, te rog. Am dreptate dacă presupun că nu se cuvine ca o fată cipriotă să iasă în lume cu un bărbat, neînsoţită, oricât de decentă ar fi compania acelui bărbat?

— Da, aşa este. Dacă un bărbat şi o fată vor să iasă împreună, trebuie să facă parte dintr-un grup sau cel puţin să mai ia o prietenă cu ei.

— Ştii că în Anglia nu e deloc neobişnuit ca o fată să iasă singură cu un prieten? Tu, Kate, eşti pe jumătate englezoaică. N-ai vrea să procedăm ca englezii şi să ieşim împreună în după-amiaza asta? Am putea trece pe la garaj ca să luăm o maşină, apoi vom merge unde vrei tu.

Kate răspunse că ar fi fost fermecător.

— Unde ai vrea să mergem?

— Alege tu.

— Mă gândeam la Kantara, pe hartă nu pare să fie deloc departe. Cum e acolo?

— Este un castel, sus pe munte, foarte frumos. Nu are nicio semnificaţie istorică deosebită, aşa că vizitatorii trebuie să se mulţumească numai cu priveliştea. E un

urcuş abrupt, Guy.

— Până la cer, sau numai pe jumătate?

— Ai să vezi.

* * *

Camerele de sud ale castelului erau într-o stare destul de bună, iar într-o încăpere, sinistra temniţă unde erau închişi condamnaţii pe viaţă era acoperită cu un chepeng modern, dincolo de care se intra într-un turn rotund, cu ambrazuri pentru arcaşi. Guy se rezemă de perete şi întinse un arc imaginar, închipuindu-şi că era un trăgător ţintind inamicul cu săgeata, din ascunzătoare.

Vântul sufla prin deschizătura îngustă, pe unde abia intra puţină lumină.

— Ce loc trist… comentă Kate.

— Eu am o întrebare la fel de tristă pentru tine, replică Guy, răsucindu-se spre ea, cu o privire de reproş. De ce ţi-ai călcat promisiunea de a nu te mai întâlni cu Hamel? N-ai putut rezista atracţiei romantice, când ţi-a propus o întâlnire pe esplanadă, la apusul soarelui?

— Ne-am întâlnit întâmplător, răspunse Kate.

— Printr-o simplă coincidenţă, presupun, continuă Guy furios. S-a întâmplat să te plimbi tu pe-acolo, tocmai când se plimba şi el. Aşa că v-aţi aşezat pe o bancă, iar Hamel a avut ocazia să-ţi facă o ofertă. Nu mă îndoiesc că ţi-a oferit ceva. Ce-ai făcut cu prada, Kate?

— Ce crezi că am făcut? ripostă ea. Crezi c-am vârât-o în cufăraş? Mulţumesc foarte mult pentru discul pe care mi l-ai lăsat ieri, Guy. „Aria bijuteriilor", dacă-ţi mai aduci aminte. Se potrivea de minune.

— În orice caz, acum l-ai pierdut, şi pe el şi bijuteriile lui, atât veritabile cât şi artificiale. Poţi zice că ai avut noroc că n-a fugit cu tine la bord.

Kate zâmbi.

— Invitaţia n-a lipsit, spuse ea.

— Nici nu mi-e greu să cred. Ştiai că Hamel trebuia

să plece? Ajunsese la capătul funiei, nu mai avea loc de întors, de-aia a şters-o aşa, pe furiş, în toiul nopţii. Se pare că e şeful neidentificat al unei bande care plasează imitaţii de bijuterii şi se mai ocupă şi de pietre preţioase. Nu ştiu prea multe, am primit informaţiile de la un dealer pe care-l cunosc, la Nicosia.

— Ştii unde s-a dus? se interesă Kate.

— Nimeni nu ştie. Trebuie să aibă el o ascunzătoare pe undeva – poate în arhipelagul grecesc, poate în

Turcia… Nu vrea să-i descopere nimeni locul exact de origine, dar s-a dat de gol în seara aceea, în Oraşul Vechi, când a insistat că adevăratul Othello era italian, nu maur. Evident, Hamel preferă să se creadă că provine din Occident, nu din Orient. De-asta se dă drept american şi, fără îndoială, îşi schimbă naţionalitatea ori de câte ori are nevoie. Cred că nu-şi poate schimba şi paşaportul, dar asta nu-l împiedică să treacă drept ceea ce vrea el, în ochii naivilor. Şi-a achitat nota de plată la Afrodita înainte de plecare, deci e clar că are probleme mult mai mari decât lipsa de bani.

— Bietul George, oftă Kate. Uneori, îmi pare rău pentru el.

— De-asta ţi-ai călcat promisiunea faţă de mine şi i-ai acceptat întâlnirea?

— N-am acceptat nicio întâlnire! Pe tine te aşteptam! îţi primisem mesajul telefonic prin care mă chemai pe esplanadă, spunând că tu urma să vii pe cărarea de pe plajă ca să ne întâlnim, întrucât aveai să-mi dai ceva. Dacă te ţineai de cuvânt, n-aş mai fi rămas singură cu George Hamel.

Chipul lui Guy se destinse.

— Nu ţi-am trimis niciun mesaj telefonic, spuse el. Te-am sunat imediat ce am putut, dar mi s-a spus că plecaseşi. Atunci am pornit pe esplanadă, sperând să te ajung din urmă, iar speranţa mi s-a împlinit. Am ajuns în

spatele tău tocmai când te pregăteai să probezi colierul ăla sclipicios, sau ce naiba o mai fi fost…

— L-am atins un moment, ca să-i fac hatârul. Nu voiam să-l supăr şi n-am probat colierul.

Şi, în continuare, îi povesti amănunţit tot ceea ce se întâmplase.

— Am primit un mesaj telefonic, insistă ea. Era o recepţioneră de la Afrodita, sau cel puţin aşa a spus…

— O recepţioneră… repetă Guy. La recepţia de la Afrodita nu mai lucrează nicio fată după ora patru după-amiaza. Cum a vorbit, ce fel de voce avea?

— O voce cultivată, vorbind în greceşte – mi s-a părut că era a unei femei mai în vârstă, nu a unei fete. Părea să fie vag familiară, dar n-aş putea s-o reperez.

— Ai vorbit vreodată la telefon cu doamna Kronos?

Guy ascultă atent în timp ce Kate îi povestea cum o rugase doamna Kronos, la telefon, să fie puţin mai drăguţă cu George Hamel. Îi spuse şi că aceeaşi doamnă Kronos o informase că Babs era logodnica lui Guy, la care acesta izbucni în râs, risipind orice urmă de tensiune.

— E clar, doamna Kronos s-a dat drept recepţionera de la hotel, spuse el. Sper să nu fii prea îngrozită dacă-ţi mărturisesc că a fost favorita lui Hamel, până ai apărut tu. E foarte probabil s-o fi ajutat la cheltuielile cu apartamentul şi chiar să fi contribuit la zestrea şi nunta Lianei.

— Sunt sigură că Liana nu ştia nimic.

— Poate că nu, dar îmi amintesc bine că te-a lăsat singură cu Hamel, în seara aceea la Nereides. N-am uitat că a vrut să se ducă acasă cu Nicos, şi sunt dispus să-i acord beneficiul îndoielii. Dar nu şi mamei sale. Doamna Kronos nu putea să te sufere, Kate. I-am citit-o în ochi, în seara aceea când am fost la ele acasă. Cred că nu-şi putea permite să-i dea papucii lui Hamel şi a fost chiar nevoită să-l ajute s-o cucerească pe propria ei succesoare la

favorurile lui, o fată de două ori mai tânără decât ea – cel puţin!

— Mergem în partea de nord a castelului? propuse Kate. Vreau să-ţi arăt cea mai frumoasă privelişte.

Mai urcară un timp, apoi Guy îi ceru permisiunea să-i ducă el geanta.

— Îmi place poşeta asta maro, veche, comentă el cu satisfacţie.

— Pe cea albă i-am dat-o înapoi lui George, chicoti Kate, relatându-i apoi totul.

— Puteam să mă aştept, spuse spăsit Guy. Am fost un mitocan că ţi-am trimis discul ăla, dar trebuia să-ţi dau de înţeles că ştiam. Sper că l-ai spart.

— A trebuit să-l ascult, fiindcă Andreas voia să-l audă. I-a plăcut destul de mult, dar nu la fel ca primele două – cel de Schubert, şi divinul Chopin. Ieri am descoperit că nu Richard le trimisese – şi nici delicioasa cutie cu ciocolată. Îţi mulţumesc foarte mult, dar de ce ai făcut-o?

— Poate am să-ţi spun mai târziu.

Chipul lui Guy era gânditor, părând frământat de un efort care nu putea fi pus pe seama urcuşului dificil.

Ajunseră pe latura de nord a castelului, unde o privelişte mirifică li se desfăşură înaintea ochilor: panta colinei, apoi plaja aurie şi marea albastră, dincolo de care se profila conturul palid al munţilor din Turcia.

— Prefer priveliştea de lângă mine, comentă Guy, privind-o pe Kate într-un fel care-i făcu o imensă plăcere. Hai să stăm jos, vrei?

Şi rămase din nou tăcut, până când Kate întoarse capul să-i privească ceasul de la mână, numai pentru a constata că lipsea.

— Înţeleg că azi-dimineaţă n-ai luat ceasul cu tine în apă, spuse ea.

— Ba cum să nu? E ceas subacvatic şi a trecut cu

bine proba. Eşti nerăbdătoare să ajungi la Richard?

— Nu vreau să mă duc la spital, răspunse Kate. Îmi pare rău că Richard e internat acolo, dar nu simt nevoia să-l văd. După ceea ce mi-a spus ieri, nu mai am chef să-l văd în viaţa mea.

— Vrei să spui că v-aţi certat?

— Nu tocmai, dar nici mult nu mai aveam…

În continuare, Kate îi descrise toată discuţia pe care o avusese cu Richard în seara trecută.

— Mă bucur că vei primi banii, spuse Guy la sfârşit, dar pentru mine situaţia se complică.

— De ce să se complice?

— Sper să-ţi pot spune, cu condiţia să nu te superi dacă mai întâi îţi pun o întrebare de-a dreptul impertinentă.

— Şi anume?

— Doar atât: îl mai iubeşti pe Richard?

Kate clătină uşor din cap, mutându-şi privirea.

— Aş dori un răspuns clar, te rog. Ştiu că erai nebună după el, de când a fost aici prima dată, în primăvară.

— Nebună, ăsta e cuvântul. A fost ridicol să-mi închipui că mă plăcea. Mi-am plăsmuit un vis, atâta tot, iar acum mi-am dat seama că sunt câteva săptămâni de când ştiu că visul nu are nicio bază reală.

— Te rog, Kate, mi-ai putea răspunde limpede la întrebare?

— Nu-l iubesc pe Richard, declară Kate. Totul s-a terminat şi nici măcar nu-mi pare rău. Mă îndoiesc că l-am iubit vreodată cu adevărat. Aveam şaptesprezece ani când l-am cunoscut şi mult mai puţină minte decât acum, la optsprezece. Iar Richard arăta într-adevăr atât de bine… A fost… prima mea dragoste.

Guy scoase din portofel o fotografie color. O reprezenta pe Kate, în rochia roz, stând pe un câmp de anemone. Kate nu mai văzuse fotografia niciodată.

— Într-o seară din aprilie, începu Guy, Richard mi-a arătat nişte fotografii pe care le făcuse în Cipru, ca să le folosească eventual pentru reclame. Eu n-am comentat mare lucru, dar l-am întrebat cine erai, iar el nu numai că a avut neruşinarea de a se lăuda că îţi făcuse puţină curte, ci mi-a arătat şi o scrisoare pe care o primise de la tine. Am citit-o de la cap la coadă, Kate, nu m-am putut stăpâni. Aşa ţi-am aflat numele şi adresa şi am descoperit că te pasionează muzica clasică – motiv pentru care, când am venit aici, am adus cele două discuri. M-am străduit din răsputeri să primesc funcţia, iar domnul Smith m-a prezentat fratelui său, care e directorul agenţiei de voiaj din Londra. Richard n-a avut nicio obiecţie. Nu-i place munca de reprezentant, pe care o găseşte mai prejos de nivelul lui. Aşa că m-au trimis aici în ultima mea lună de vacanţă.

— Ce vacanţă? întrebă Kate. Mă tem că nu înţeleg.

— Kate, trebuie să-ţi mărturisesc că nu sunt ceea ce ţi-am spus. Până acum, n-am avut nicio legătură cu turismul, de fapt sunt lector universitar în inginerie electrică, la un colegiu din Londra. Când am ajuns aici, mă temeam că lipsa mea totală de experienţă va sări în ochii tuturor, dar sper că nu m-am compromis prea rău.

— Te-ai descurcat minunat, îl lăudă ea. Mi s-a părut mie ceva cam ciudat, dar ai prins totul din zbor, foarte repede.

— Cu ajutorul tău. Abia în după-amiaza asta am descoperit că săptămâna trecută mă ajutaseşi într-un fel cu totul deosebit. Omul de la garaj mi-a spus cum ai venit noaptea să-l anunţi că şoferul nu putea merge cu autobuzul la Kyrenia. Aş fi intrat într-o mare încurcătură dacă nu se găsea la timp alt şofer. Îţi mulţumesc, Kate.

— A trebuit să spun că Spyridon era bolnav, îi explică ea. Probabil ai ghicit că nu era tocmai adevărat…

— Nici n-a fost greu să ghicesc. Toată seara,

Spyridon umblase pe trei cărări dintr-un bar în altul. Cred că de la Hamel primise banii cu care să se îmbete. Hamel voia să mă prindă la înghesuială, mă detesta aproape la fel de mult ca mine pe el – şi, apropo, fotografia aia cu voi doi pe care am fost obligat s-o fac cu porcăria lui de aparat, în Oraşul Vechi, n-o să iasă. Am voalat filmul, încheie el, zâmbind.

— Hai să vorbim despre altceva, propuse Kate. Încă nu înţeleg perfect tot ce mi-ai spus. Dacă erai în vacanţă, de ce n-ai venit în Cipru ca turist? Ţi-ar fi fost prea greu să-ţi plăteşti locul la hotel?

— Nu neapărat. Aş fi putut alege un hotel mai ieftin decât Afrodita. Dar îmi doream o slujbă care să mă ajute s-o cunosc pe fata din fotografie şi s-o văd cu regularitate. Eram vrăjit. Mă îndrăgostisem de o fotografie frumoasă, iar asta e nimic pe lângă ceea ce am simţit când am văzut originalul. Mă fac înţeles destul de clar…?

— Nu foarte… începu Kate, dar nu mai putu continua, căci Guy se grăbi să clarifice totul, cuprinzând-o în braţe şi sărutând-o. Nu o dată, ci de nenumărate ori, fiecare sărut mai profund, mai tandru şi mai dulce decât cel dinainte.

Kate îl sărută şi ea. Nu-i stătea în fire să se prefacă şovăitoare. Îşi aruncă braţele pe după gâtul lui şi îi dărui buzele ei, cu toată fervoarea pe care o simţea.

— Te iubesc, murmură Guy.

— Şi eu te iubesc, răspunse Kate.

— Te măriţi cu mine?

— Da.

— Iubita mea, continuă Guy, stăruind asupra cuvântului pe care i-l adresa pentru prima oară, am douăzeci şi şapte de ani, cu nouă ani mai mult decât tine, dar asta înseamnă că îţi pot purta de grijă. Vii cu mine în Anglia? Trebuie să plec joia sau vinerea viitoare, cel mai târziu sâmbătă. Ţi-ai putea face bagajele până atunci, ca să vii cu mine la Londra?

Pentru prima oară, Kate păru alarmată.

— Nu prea am ce bagaje să-mi fac, şi nici valiză nu am. Oricum, hainele mele ar încăpea uşor într-o pungă. Dar ce facem cu Andreas şi Maria – şi cu Bembo?

— Cu Andreas şi Maria am să rezolv eu, dar pentru Bembo îmi pare rău. Mă tem că nu-l putem lua cu noi. Trebuie să alegi, iubito: eu, sau Bembo?

— Ai câştigat, răspunse Kate.

Iar Guy îi pecetlui răspunsul cu un sărut.

Sfârşit